

รอยตรา ซาตาน

เพราะไม่ใช่เทพบุตร
เขาจึงพร้อมจุดรั้งคนของเขากลับคืน

มิดนรญา

บทนำ

บุรุษร่างสูงก้าวอย่างสง่าผ่าเผยลงจากรถเมอร์เซเดส-เบนซ์
อีคลาสราคาแพง ก่อนกระชับเสื้อสูทราคาสูงลิบลิวไม่ต่างจากราคารถ
ให้เข้าที่

“วันนี้มีประชุมบอร์ดประจำเดือน ตรวจสอบเอกสาร แล้วออกไป
ไปคุยแผนการปรับปรุงโรงแรมกับคุณวิศรุตตอนบ่ายสองครึ่งนาย”
เลขาฯ หนุ่มเอ่ยเสียงทุ้มตามหลังเจ้านายทั้งที่ยังก้าวไม่พ้นประตู
โรงแรมดี

“นายบอกฉันมาสองรอบตั้งแต่ออกจากบ้านแล้ว จะบอกอะไร
นักหนาพล” ดวงตาสีโพลีนเหลือบมองเลขาฯ หนุ่มที่วันนี้ทำหน้าที่
คนขับรถและเลขาฯ ในเวลาเดียวกัน เพราะคูหุอีกคนไปทำงานที่
เจ้านายสั่ง

“ขอโทษครับนาย” เลขาฯ หนุ่มกลืนน้ำลายลงคอ ไม่ชินกับท่าที
และแวตยาเย็นชาของเจ้านายสักเท่าไร แม้จะทำงานด้วยกันมาสักพัก
แล้วก็ตาม

“เรื่องที่ให้นพไปทำถึงไหนแล้ว”

นพที่เจ้านายกล่าวถึงคือเลขาฯ อีกคนที่ส่งไปทำงานชิ้นสำคัญ
และจนถึงตอนนี้ก็ยังไม่ทราบความคืบหน้า

“ยังไม่มีอะไรคืนหน้าครับ” เลขาฯ หม่อมแทบจะกลั้นใจตายเมื่อสบตากับดวงตาสีโพลินเยือกเย็นที่จ้องมองมา

“ตามนักสืบให้ฉัน เอาที่ทำงานดีและเร็วที่สุด ฉันรอมานานเกินพอแล้ว” สิ่งเท่านั้นท่านประธานรูปร่างมาก็ก้าวฉับๆ ไปยังลิฟต์ของผู้บริหาร จนเลขาฯ หม่อมผู้ชืดแล้วชืดอีกเพราะท่าทางโหดๆ ของเจ้านายวิ่งตามแทบไม่ทัน

คาร์ล เคลวิน เซบาสเตียน เทรเวน วัย 36 ปี ลูกครึ่งไทย-อเมริกันเจ้าของดวงตาสีโพลินชวนขนลุกเมื่อสบตา ผมสีดำสนิทได้จากมารดาชาวไทย และผิวขาวจัดตามแบบฉบับชาวตะวันตก เขาคือซีอีโอหนุ่มเจ้าของโรงแรมและรีสอร์ตในเครือ ‘เตรเวนแกรนด์’ ที่มีสาขาอยู่ทั่วโลกด้วยความที่อายุน้อยแต่บริหารงานได้อย่างดีเยี่ยม จึงทำให้เขาเป็นที่จับตามองอย่างมากในแวดวงธุรกิจโรงแรมขณะนี้ แม้เจ้าตัวจะขึ้นชื่อว่าเป็นที่เสียบ หยิ่ง และหาตัวยากเป็นที่สุด แต่บรรดาเซเลบริตีและนางแบบต่างก็อยากกระโดดขึ้นเตียงกับเขาทั้งนั้น ด้วยเหตุผลที่เขาหล่อและรวยมหาศาลนั่นเอง

“วันนี้ไม่เข้าร้านหรือคะ” สวาร่างเล็กเอ่ยถามทั้งที่ยังไม่เงยหน้าจากกระดานเขียนแบบแผ่นใหญ่

“ไม่ละ หรืออาจจะเข้าบ้างๆ แกจะมาเอาแน่เอาอนอะไรกับฉันนะนั่งนิชา” ฉานินตวาดแหวด้วยเสียงที่ดัดให้เล็กลงอย่างเคยชิน

“ก็คนเขาเป็นห่วง ไม่เข้าร้านระวังลูกน้องโกงเงินนะฉาน” นิชาเงยหน้าขึ้นจากแบบที่เขียนอยู่แล้วยิ้มล้อพี่ชายที่ตอนนี้กลายเป็นพี่สาวเรียบร้อยแล้วอย่างนึกสนุก

“ฉานินยะ นั่งนิชาปากมอม ใครเขาให้เอาเรื่องเงินๆ ทองๆ มาพูดเล่นกันฮะ” ชายร่างอ้วนแค้นที่ได้จากการรักษาหุ่นอย่างดีที่สิ่งปรวดจากโซฟาเนื้อนิ่มแทบจะทับที่ที่นั่งสาวพูดจบ

“เรื่องแบบนี้ใครเขาพูดเล่นกันคะ เงินนะมันเข้าใครออกใครเสียที่ไหน เสื้อผ้าร้านฉานยิ่งราคาแพงๆ อยู่ ขโมยไปขายสักชุดสองชุดก็มีเงินจ่ายค่าเช่าคอนโดฯ ไปทั้งเดือน” นิชาบ่นเริ่มงำก่อนหันไปทำงานต่อ

“ทำมาเป็นปากดี แกก็ไปเฝ้าร้านให้ฉันสิ เดี่ยวฉันออกแบบชุดให้คอลเล็กชันหนึ่งเลยแฮ้” คนเป็นที่เอ่ยอย่างใจป้ำ

หากเป็นคนอื่นคงรีบตะครุบข้อเสนอนที่แสนล่อตาล่อใจของ

ดีไซเนอร์คนดัง เจ้าของห้องเสื้อขนาดใหญ่ที่กำลังติดตลาดอยู่ในขณะนี้ทันที โดยแทบไม่ต้องคิดอะไร แต่น้องสาวอย่างณิชาก็ทำหน้าเบ้แล้วสายหัว

“ไม่เอาหรอกค่ะ ต้องแลกกับการไปเจอลูกค้าวีไอพีที่แสนจะเรื่องมากทั้งร้อยคนของพี่นะหรือ เฮอะ ผู้เป็นหนูทดลองให้พี่ตัดชุดอยู่ที่บ้านดีกว่าเป็นไหนๆ”

“บ้า ลูกค้านั้นเรื่องมากแต่ไม่กี่คนเท่านั้นแหละยะ” ฅานินแหงใจ

“ก็นั่นแหละ ไม่เอาหรอก อยู่บ้านกับแสนดีนี่ก็ดีอยู่แล้ว” ณิชากล่าว

“ไอชี่...แม่มีเงินจนกรคนเก่ง ทำงานอยู่บ้านก็ได้เงินเดือนอู้ฟู่ี่ไม่ต้องไปยื่นขายเสื้อผ้าอย่างฉันนี่” ฅานินประทัด

“พูดซะเหมือนขายอยู่ในตลาดนัด ไม่ใช่ในห้องเสื้อยักษ์ใหญ่ นามว่า Sandee Brand's จั๊นแหละ” ณิชางงหน้าขึ้นเถียง

“มันก็ร้านขายเสื้อเหมือนกันนั่นแหละ” ฅานินว่าแล้วลุกขึ้นหยิบมือถือราคาแพงที่วางอยู่บนโต๊ะ “คุยกับแกก็เสียเวลา ไปอาบน้ำ แต่งสวอยออกไปขายของดีกว่า เดี่ยวจะไม่มีเงินเลี้ยงน้อง มันยิ่งชู้เกี่ยจๆ อยู่” ว่าแล้วก็เดินขนาดไม่ต่างจากผู้หญิงเข้าห้องไป

“กลัวลูกน้องขโมยเสื้อไปขายแล้วหรือคะ” ณิชาทะโกนตามหลัง

“น้องน้องปากมอม!” ฅานินบริภาษเสียงแหลมปริ๊ดลอดประตูออกมาแทบจะทันที

ฅานินกับ ณิชา อัครภาคิน สองศรีพี่น้องมีพรสวรรค์ในการขีดเขียนมาตั้งแต่จำความได้ และไม่เคยมคิดจะทิ้งพรสวรรค์นี้ไป แม้พ่อแม่ของทั้งสองจะประสบอุบัติเหตุทางเครื่องบินเสียชีวิตทั้งคู่เมื่อหลายปีก่อน ทำให้สองพี่น้องมีชีวิตไม่สวยหรูนัก

ฉานินต้องออกจากมหาวิทยาลัยตั้งแต่ปีสองเพื่อทำงานหาเงิน
ส่งน้องสาวเรียนให้จบ ในขณะที่เดียวกันก็พยายามเรียนรู้การออกแบบ
และการตัดเสื้อผ้าของดีไซเนอร์ชื่อดังด้วยตัวเอง จนวันนี้เขาสร้าง
แบรนด์ของตนเองจนโด่งดัง และกลายเป็นเซเลบริตีที่มีคนจับตามอง
ส่วนนิชาก็หัวดี รับจ๊อบออกแบบตกแต่งคอนโดฯ ให้ลูกค้าดีมีเงินตั้งแต่
ยังเรียนไม่จบ พยายามสร้างงานและเงินไม่ต่างจากคนเป็นพี แต่
ชื่อเสียงก็เป็นเพียงแค่ผลพลอยได้ที่เธอไม่ได้คาดฝันว่าจะมีเท่าไรนัก

“นิชานี่ไปเอากระเป๋าที่ร้านพีพิมพ์ด้วยละ ฉันสั่งไว้ให้แล้ว”
ฉานินบอกผู้เป็นน้องที่ก้มหน้าก้มตาเขียนแบบ ขณะที่ตัวเองเซตผม
ให้เข้าที่เข้าทาง

“กระเป๋าใบละครึ่งล้านอีกแล้วหรือ จะซื้ออะไรสักหน้า ที่มีอยู่
ก็สะพายไม่ครบแล้วนะ” นิชาบ่น ไม่ชอบใจที่พีของตนใช้เงินสิ้นเปลือง
โดยใช่เหตุ

“ฉันไม่ได้จะใช้เองซะหน่อย แกจะมาบ่นอะไรเนี่ย” ฉานิน
ทำสะพานถามน้องสาวอย่างเอาเรื่อง

“ไม่ใช่เองแล้วจะซื้อให้ใคร อย่าบอกนะว่าจะซื้อให้เด็กนะ” นิช
าหรือตามองผู้เป็นพี่อย่างจับผิด

“นั่นปากแกหรืออะ” ฉานินชี้หน้าด่าน้องสาวอย่างเหลือรอด

“อ้าว...ไม่ได้ซื้อให้เด็กแล้วจะซื้อให้ใครล่ะ”

“ซื้อให้แก่นะสินั่งน้องโง่” ฉานินเฉลย

“ไม่เอา...” นิชาปฏิเสธ “ใบเดิมยังไม่ได้ใช้เลยนะ”

“ไม่เอาไม่ได้ ฉันจ่ายเงินไปแล้ว จะให้ฉันไปบอกว่าไม่เอาแล้ว
คะ ึ่งหรือ” ฉานินทำสะพานถามอย่างไม่สบอารมณ์

“ใช่ ไง แบบนั้นเลย พีทำได้อยู่แล้ว” นิชายกหน้ายื่นยัน

“ได้กะผีนะสิ พวกแมงเมาที่ได้เมาท์ว่าฉันถึงแตกกันพอดี”

ฉานินก้าวฉับๆ มาผลักหัวน้องสาวแทบหงายหลัง

“ฉาน...” นิษาเอ่ยเสียงเนือย ฉานินชอบใช้ข้ออ้างนี้ในการซื้อของราคาแพงให้เธอเสมอ และเธอก็ทำอะไรไม่ได้ด้วย

“นี่...ไม่ต้องมาเสียงอ่อนเสียงหวาน แก่อยากรู้วิธีแก้ปัญหาทั้งหมดทั้งมวลนี้มั้ย” ฉานินดักทาง

“ยังไง” นิษาเลิกคิ้ว นึกอยากรู้ขึ้นมาทันควัน

“แกก็...ใช้ของที่ฉันซื้อให้ซะ เพราะต่อไปฉันจะซื้อให้แกอีกเหมือนเดิม” ว่าแล้วก็เดินสะบัดกันไปที่อยู่รองเก้าอี้หน้าประตู

“ใช้เงินยังกะไปไม้” นิษาแหวะ

“เพราะฉันสวยและรวยมากไงล่ะยะ” ฉานินชะงักหน้ามาตอบ “ฉันเอารถแกไปนะ ถ้าจะเอาก็แวะไปที่ร้านละกัน”

“เชื่อเขาเลย” นิษาถอนหายใจแล้วหันมาก้มหน้าก้มตาทำงานต่อ ไม่อยากใส่ใจกับความเจ้ากี้เจ้าการของพี่ชาย หรือพี่สาวนะ ช่างมันเถอะ เพราะรู้ว่าฉานินนั่นหวังดีกับเธอที่สุด แม้การที่เขาซื้อของแบรนด์เนมนั่นจะไม่ใช่วิธีที่เธอชอบใจก็ตาม แต่นั่นก็เป็นวิธีแสดงความรักในแบบของฉานิน นิษาคิดในใจอย่างปลงตก

“มามี”

เสียงโสภาของเด็กหญิงตัวเล็กเรียกความสนใจจากนิษาได้ชะงัดทันทีที่เงยหน้าก็เห็นเด็กหญิงตัวกลมยื่นเกาะขอบประตู ผมุงเหยงราวกับคนที่เพิ่งตื่นนอน

“หม่าๆ”

“เพิ่งตื่นก็จะกินอีกแล้วหรือลูก” นิษาวางปากกาแล้วเดินมาอุ้มนางฟ้าตัวน้อยที่อำแขนรออย่างรู้งาน

“หม่าๆ” นางฟ้าตัวน้อยยังไม่ยอมแพ้

“ลูกใครนี่ ขยับเป็นกินเชียว” นิษาบ่นอย่างไม่จริงจังก่อนจะหอมแก้มยู่ๆ อย่างมันเขี้ยว

“ช่วย ช่วย” เด็กหญิงสอดสายตามองหาใครอีกคน

“สวยไปทำงานจะ ถ้าแสนดีอยากเจอแต่ียวแม่พาไปเนอะ”
คนเป็นแม่มาแล้วก็อดตกใจมุกเข้ากับแก้มสีชมพูจุดนั้นไม่ได้

“ช่วย ช่วยไปทำงาน” เด็กหญิงแสนดีเอียงคอมองใบหน้านางาม
ของมารดาราวกับจะถาม

“จะ สวยไปทำงานแล้ว ถ้าอยากไปหาสวยต้องไปอาบน้ำแร่ต่างตัว
ก่อนเนอะ”

“ไปหาช่วย...ไปหาช่วย...” เด็กหญิงตัวน้อยพยักหน้ารับแล้ว
กอดคอแม่แน่น ไม่ยอมปล่อยแมต่อนที่แม่ก้มเปิดน้ำใส่อ่าง

ประธานหนุ่มร่างสูงใหญ่นั่งเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ผู้บริหาร
ตัวโต ขณะเดียวกันก็เคาะปากกากับโต๊ะทำงาน รอคอยใครบางคน
อย่างใช้ความคิด ไม่นานเลขาฯ หน้าตาคุ่นเคยก็เปิดประตูเข้ามาพร้อม
ใครอีกคนที่รูปร่างสันทัด ก่อนที่พลจะหลบฉากออกไป

“สวัสดิ์ครับคุณเคลวิน ผมอรรณพ” ชายวัยกลางคนท่าทาง
ทะมัดทะแมงเอ่ยทักทาย

“สวัสดิ์ครับ คุณคงรู้จักผมแล้ว ยินดีที่ได้พบครับ” ชายหนุ่ม
ทักทายกลับ ทว่าไร้รอยยิ้มเช่เดิม “เชิญนั่งก่อนเถอะครับ”

“ขอบคุณครับ” อรรณพยิ้มรับ แอบหัวน้ใจเล็กน้อยเมื่อเห็น
ท่าทางเย็นชาของคนตรงหน้า แม้ทำใจมาก่อนพอควรแล้วก็ตาม พอ
มาเจอเขาเข้าจริงๆ แล้วไม่อยากจะบอกเลยว่าตอนนี้เขาของเขายังสัน
ไม่หยุด

“หวังว่าผมคงไม่รบกวนเวลางานคุณนะครับ แล้วก็ต้องขอโทษ
ที่ผมพูดภาษาไทยไม่ได้” คาร์ลออกตัวตามมารยาท ด้วยความที่เขา
ใช้ชีวิตส่วนใหญ่อยู่ในต่างประเทศจึงทำให้เขาแทบจะลืมเลือนภาษา
ไทยไป ผิดกับน้องสาวที่พูดภาษาไทยได้คล่องปรือ หรืออาจจะเพราะ
เขาไม่ได้ให้ความสนใจที่จะใช้มันก็ไม่ผิดนัก เพราะทั้งแม่และน้องสาว

เขาต่างก็พูดภาษาอังกฤษกับเขาแทบจะตลอดเวลา แม้ในสถานการณ์ที่มีผู้อื่นอยู่ด้วย ทุกคนก็จะพูดภาษาอังกฤษเพื่อให้เขาเข้าใจด้วย เขาจึงไม่เห็นความสำคัญที่จะต้องมาเสียเวลาเรียนภาษาที่แสนจะยากนี้

“ไม่เป็นไรครับ ไม่ได้กวนอะไร ช่วงนี้ผมก็ว่างงานอยู่พอดี แล้วผมก็พอใช้ภาษาอังกฤษได้ครับ”

“ดีครับ งั้นเรามาเข้าเรื่องกันเลยดีกว่าครับ” คาร์ลรวบรัด เขาไม่อยากเสียเวลาอีกต่อไป เพราะเขาปล่อยให้เรื่องนี้คาราคาซังมานานเกินไปแล้ว

“ดีครับ”

“ผมอยากให้คุณตามหาผู้หญิงคนนี้” คาร์ลบอกพร้อมเลื่อนเอกสารแผ่นหนึ่งให้คนตรงหน้า

“ตามหา? คุณจะให้ผมตามหาเธอทำไมครับ ในใบสมัครงานนี้มีที่อยู่บอกอย่างชัดเจนอยู่แล้วนี่ครับ” อรรณพขมวดคิ้วมองรูปเด็กสาวสวมชุดนักศึกษาที่แปะอยู่บนมุมขวาของเอกสาร ดูจากหน้าตาเกลี้ยงเกลานั้นก็บอกได้ว่าเป็นผู้หญิงที่สวยจัดคนหนึ่งเลยทีเดียว

“ข้อมูลทั้งหมดที่คุณเห็นอยู่นี้เป็นข้อมูลปลอม แม้แต่ชื่อและนามสกุล” คาร์ลอธิบายเสียงเรียบ “ผมพยายามตามหาตัวเธอมาสวมปีแล้ว แต่คุณก็รู้ว่าผมไม่ได้มีเวลาอยู่ที่ใดที่หนึ่งนานๆ มันเลยค่อนข้างจะยุ่งยาก คุณเข้าใจใช่ไหม?”

“ผมเข้าใจครับ แต่คุณเคลวินครับ คุณมีแค่รูปถ่ายแบบนี้ งานของผมจะหนักและยากมากเลยนะครับ” อรรณพอธิบาย เดิมทีนั้นมีรูป ชื่อ ที่อยู่เดิม เขาก็ต้องทำงานแทบตายกว่าจะสำเร็จ

“ผมจ่ายไม่อั้น เท่าไหร่ไม่เกี่ยง คุณเรียกมาเลย” คาร์ลเอ่ยอย่างคนเข้าใจธุรกิจ

“ผมรู้ครับว่าคุณจ่ายได้ แต่การที่คุณมีแค่รูปไปเดียว แล้วก็ป็นรูปเมื่อสามปีก่อนแบบนี้ ความหวังแทบจะไม่มีเลยนะครับ”

อรรณพบอกอย่างตรงไปตรงมา ก่อนจะสะดุ้งเพราะสายตากຸ່ນไกรธ
ของคนตรงหน้า

“ถ้าคุณไม่ทำงานนี้ ก็บอกชื่อนักสืบที่เก่งกว่าคุณมา” คาร์ลเอ่ย
เสียงเข้ม เขาไม่ชอบโดนปฏิเสธ ยิ่งเป็นเรื่องสำคัญเช่นนี้ เขายิ่งไม่ชอบใจ

“ผมไม่รู้จักคนมากหรอกครับ” อรรณพพิมพ์

บั้ง! คาร์ลตบโต๊ะทำงานดังสนั่น แสดงให้เห็นถึงอารมณ์กຸ່น
ไกรธอย่างไม่ปิดบัง

“งั้นก็รับงานนี้ซะ! คุณจะเรียกกี่แสนกี่ล้านผมก็จะจ่าย แต่ผม
ต้องเจอเธอ!” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงเข้มอย่างชัดถ้อยชัดคำ ตาคมเริ่ม
มีประกายไฟโทสะที่พร้อมโหมไหม้

“จะ...ใจเย็นก่อนครับ” อรรณพหายใจสะดุด “ผมยินดีจะรับงาน
นี้ครับ แต่คุณต้องบอกข้อมูลของเธอให้มากกว่านี้” ก่อนตอบตกลง
อย่างตะกุกตะกัก

“เธอตัวเล็ก ตัวเล็กมากๆ แล้วก็ป็นมันชนาการ” คาร์ลพิมพ์
ขมวดคิ้วขณะคิดทบทวนเรื่องของคนในรูป

“แล้วรู้ได้ไงครับว่าเธอเป็นมันชนาการจริง”

“เธอตกแต่งล๊อบบี้โรงแรมให้ผมเมื่อสามปีก่อน และงานก็
ออกมาดีมาก นั่นแสดงว่าเธอเป็นมันชนาการจริง”

“ล๊อบบี้ด้านล่างนี้หรือครับ” อรรณพเลิกคิ้วถามอย่างไม่อยาก
เชื่อ เพราะล๊อบบี้ด้านล่างนั้นถือว่าตกแต่งได้หรูหราและลงตัว ยก
ที่จะเชื่อว่าเป็นฝีมือของนักศึกษาตัวเล็กๆ อย่างคนในภาพ “นั่นแต่ง
ได้เยี่ยมมากเลยนะครับ”

“ผมก็คิดอย่างนั้น” คาร์ลพิมพ์

“แล้วเธอมาทำงานกับคุณได้ยังไงครับ นักศึกษาอายุน้อยขนาดนี้
ผมว่าต้องมีเส้นสาย ถึงฝีมือจะดีขนาดไหน แต่ไม่มีทางที่จะได้งาน
ใหญ่อย่างตกแต่งล๊อบบี้โรงแรมของเทอร์เวนแกรนด์ง่าย ๆ แน่ เธอต้อง

มีคนช่วย เราต้องเริ่มจากตรงนั้น” อรรณพวิเคราะห์

คาร์ลคิดตามแล้วขมวดคิ้ว “ผมจะไปเจอเขาบ้างนี่ บางทีคุณอาจคุยกับเขาได้”

“ดีครับ ฉันผมขอตัวไปเตรียมตัวก่อน จะรออยู่ด้านล่างเลยนะครับ”

“ครับ นี่ค่าใช้จ่ายในการทำงาน ส่วนค่าจ้างผมจะจ่ายทันทีที่งานเรียบร้อย ถ้าเกิดคืบหน้ายังไงหรือว่าค่าใช้จ่ายไม่พอ นี่นามบัตรผมครับ” คาร์ลก็มลงเซ็นเช็คก่อนส่งให้อรรณพพร้อมนามบัตร

“ดีใจที่ได้ร่วมงานกับคุณครับ คุณเคลวิน” อรรณพยื่นมือไปเช็คแฮนด์

“เช่นกันครับ คุณอรรณพ”

เมื่อนายจ้างพูดจบ อรรณพก็ลุกเดินออกมาจากห้องผู้บริหารสูงสุดของเทรเวนแกรนด์ ก่อนก้มมองตัวเลขในเช็คแล้วถอนหายใจ

“ไปทำอะไรเขาไว้ละนั่งหนู เขาถึงได้ทุ่มเงินเป็นล้านไว้ให้ฉันเติมน้ำมันเล่นนะ” อรรณพพิมพ์กับรูปถ่ายราวกับจะถามความเห็น

“สี่เขียว...สี่เขียว” เด็กหญิงตัวน้อยสวมกระโปรงฟูฟ่องที่ออกแบบโดยคุณป้าคนสวยซึ่งมือไปที่สัญญาณไฟจวาร์ ซึ่งตอนนี้เปลี่ยนเป็นสัญญาณให้รถเคลื่อนตัวได้

“จ๊ะ...ไฟเขียวแล้ว” นิชาสวมเสื้อยืดสีขาวยาวตัว นุ่งกางเกงยีนเข้าขาดตามสมัยนิยม รั้งหน้าที่เป็นสารพัดช่างที่ตัวน้อยที่ตอนนี้ยังจ้อไม่หยุดปาก

“ไปหาช่วย...ไปหาช่วย” เด็กหญิงแสนดีเงยหน้าคอดั่งเพื่อมองการสัญจรภายนอก “รถเยอะ...รถเยอะจัง...มาสิ” เด็กน้อยเอียงหน้ามาถามเพียงครู่เดียวก่อนหันไปมองนอกรถต่อ

“จ๊ะ รถเยอะมากๆ เลยนะลูก” นิชาฉีกยิ้มกว้าง นึกพอใจ

กับพัฒนาการของลูกสาวในวัยเกือบสองขวบ

“ฉวยไม่ชอบ...ฉวยไม่ชอบ...ร้อน”

นิชามยิ้ม ที่ลูกสาวของเธอมีพัฒนาการดีแบบนี้ส่วนหนึ่งต้องยกความดีความชอบให้พี่ของเธอด้วยเหมือนกัน เพราะหากวันไหนที่เธอไม่ว่างหรือมีนัดแก้แบบให้ลูกค้า ฉานินก็จะรับหน้าที่พี่เลี้ยงเฉพาะกิจ เอาลูกสาวตัวน้อยของเธอติดสอยห้อยตามไปด้วย ลูกสาวเธอจึงได้ความช่างพูดมาจากป้าสวายนั่นเอง

“หิวหรือเปล่าลูก” นิชานหันไปถามลูกสาว แม้ก่อนออกมาเธอจะให้สวายน้อยกินนมไปแล้วหนึ่งขวด แต่ก็ไม้อาจจะรับประกันว่าลูกสาวเธอจะไม่หิวก่อนเจอป้าสวายได้

“ไม่หิวค่ะ” แสนดีตอบเสียงใส

คนเป็นแม่ได้แต่ยิ้มรับด้วยความรักใคร่

“กินพร้อมฉวย...” เด็กน้อยจึงมำก่อนหันไปคว้าตุ๊กตาทามีข้างตัวมาเล่น

คุณแม่มืออาชีพแต่งตัวเข้าสมัยเดินจงมือเด็กผู้หญิงหน้าตาน่ารักเข้ามา เรียกความสนใจจากคนที่เดินจับจ่ายซื้อของในห้างได้เป็นอย่างมาก ยิ่งรูปร่างที่แววของคนเป็นพ่อ หนุ่มๆ ทั้งหลายก็มองตามแทบเหลียวหลัง

“ฉวย...ตรงโน้น” แสนดีดูซื้อมือเรียบบางของคนเป็นแม่ ขณะที่มือเล็กๆ ยังชี้โบชี้เบ้ไปยังร้านเสื้อผ้าแบรนด์ดัง

“แม่รู้จะลูก เดินช้าๆ ก่อนนะ เดี่ยวหกล้มจะเจ็บนะคะ” คนเป็นแม่บอกเสียงหวานพร้อมยิ้มละไม รังแม่นางฟ้าตัวน้อยที่เริ่มแผลงฤทธิ์

“ช้าๆ...” เด็กน้อยพูดตามก่อนทำท่าเดินช้าๆ อย่างที่คนเป็นแม่บอก

“จ๊ะ ช้าๆ นะลูก” นิชาจูงมือเล็กของลูกสาวเดินในจังหวะ

พอดีๆ ตรงไปยังร้านของฉานินที่ตั้งอยู่ไม่ไกล

“อ้าว...คุณนิชา สวัสดิ์คะ สวัสดิ์จะน้องแสนดี” พนักงานที่ว่างจากการต้อนรับลูกค้ายกมือไหว้นิชา ก่อนจะยิ้มสดใสให้นางฟ้าตัวน้อยๆ ประจำร้าน ที่หายหน้าหายตาไปหลายวัน

“ซา...หวัด...ดี...คะ” แสนดียกมือไหว้พี่สาวตรงหน้าตามที่คุณแม่เคยสอนไว้อย่างน่ารักน่าเอ็นดู

“สวัสดิ์คะ พี่ฉานินว่างหรือเปล่าคะ แสนดีจะชวนไปกินข้าวนะ” นิชาถามพนักงานหลังจากที่ลูกสาวพูดจบ

“มีลูกค้าตัวน้อยคะ แต่ก็เข้าไปคุยนานแล้วเหมือนกัน น่าจะใกล้ออกมาแล้วคะ” พนักงานสาวตอบ

“ขอบคุณนะคะ เดี่ยวนิชากับแสนดีจะนั่งรอข้างนอกก็แล้วกัน” นิชาบอกแล้วเอื้อมมือไปจูงให้ลูกสาวเดินตาม

“อวย...” แสนดีชะเง้อมองหาป้าคนสวยที่ตั้งแต่เข้ามายังไม่เห็นตัว

“ป้าสวยทำงานจ้ะ แสนดีมานั่งรอกับมามีก่อนนะคะ” นิชาบอกเสียงหวาน

“นั่งรอๆ...” แสนดีเดินตามคุณแม่ไปยังโซฟาที่ทางร้านจัดไว้ให้ลูกค้าผู้ชายนั่งรอเวลาพาแฟนหรือภรรยาเข้ามาซื้อของ

“คุณนิชาจะรับของว่างอะไรก่อนมั๊ยคะ” พนักงานคนเดิมถาม

“ขนม! ขนม!” แสนดีตาโตเมื่อได้ยินว่ามีของกิน “มามี...กินขนม”

“เอามาชนิดเดียวก็พอคะ เดี่ยวต้องกินข้าวกันแล้ว” นิชามองลูกสาวที่กระตือรือร้นของเธออย่างอ่อนใจ “ขยับเป็นกินอย่างนี้จะพินเป็นลูกหมูหรือเปล่าลูก”

พนักงานฟังผู้เป็นแม่แซวลูกสาวตัวน้อยแล้วอดอมยิ้มจนแก้มตุ่ยไม่ได้ ก็เห็นจะจริงอย่างที่นิชาว่า เพราะตอนนี้หนูแสนดีแก้มย้วย

เอาการเลยทีเดียว

“แสนดีคะ...ค่อยๆ กินลูก เตียวติดคอนะคะ” นิซาหันมามอง ลูกหลังเก็บหนังสือเด็กเล็กลงในกระเป๋า เพราะเมื่อพนักงานยกขนมมาให้ นางฟ้าตัวน้อยของเธอก็แทบจะเขวี้ยงหนังสือที่คุณแม่ให้อ่านทิ้งทันที ก่อนตั้งหน้าตั้งตากินขนมในจานจนคนเป็นแม่อดเตือนไม่ได้

“อาหารอร่อยคะแม่” แสนดีบอกแม้จะมีขนมคำโตเต็มปากก็ตาม

“จ๊ะ...แม่เห็นหนูกิน แม่ก็รู้แล้วลูกว่าอร่อย” นิซาบอกน้ำเสียงขบขันก่อนคว้าทิชชูมาเช็ดปากให้ลูกสาว แล้วจึงหันไปเห็นคนเป็นพี่เดินออกมาพร้อมกับสตรีต่างวัยสองคนที่ใบหน้าละม้ายคล้ายคลึงกันเดาได้ไม่ยากว่าน่าจะเป็นพี่สาวของเธอ และเธอเดาว่าเป็นแม่ลูกกัน

“อ้าวนิซา...แสนดี มาถึงกันนานแล้วหรือ” ฉานินยิ้มแป้นก่อนสาวเท้าเข้ามาหาหลานสาวตัวน้อย

“ช่วย!” แสนดีร้องวืดๆ อย่างดีใจเหมือนทุกครั้งที่ได้เจอผู้เป็นป้า แม้จะได้เจอกันแทบทุกวันก็ตาม แล้วกระโดดลงจากโซฟาวิ่งตังๆ ไปหาป้าสวยของเธอ

“กินอะไรอีกแล้วลูก ไหนว่าจะไปกินข้าวไง” ฉานินถามขณะใช้นิ้วยาวๆ เชี่ยเศษขนมข้างแก้มหลานสาวออก

“ชะ...หนม...อาหารอร่อย” แสนดียิ้มแก้มตุ่ย

“มาหาแม่ก่อนนะลูก ให้ป้าสวยคุยกับลูกคำก่อน” นิซากางแขนรับลูกสาวที่กอดคอพี่ชายใจสาวไม่ยอมมปล่อย นึกเกรงใจสตรีสองคนที่มองมาอย่างสงสัย

“ไม่เป็นไรจะหนู ฉันจะกลับแล้วละ ลูกสาวหรือจ๊ะ” สตรีสูงวัยถาม มองไปที่สาวน้อยในอ้อมแขนของฉานินอย่างเอื้อเอ็นดู

“คะคุณน้า”

“อายุเท่าไรคะพี่ น่ารักเชียว” คราวนี้เป็นสตรีอายุน้อยกว่าถาม

“จะสองขวบอีกไม่กี่เดือนนี้แล้วละเซอลีน” ฅานินตอบพร้อมเรียกชื่อเล่นของอีกฝ่ายอย่างสนิทสนม

“มีลูกแล้วก็ไม่ยอมบอกกันเลยนะเออร์” คุณหนูเซอลีนพูดอย่างแงงอน

“อ้อ...! บ้าหรือเปล่า นี่หลานสาวฉันนะ แล้วนี่ก็น้องสาวฉัน... ณิชาน่า” ฅานินทำท่าจะคว่ำผมยาวๆ ของเซอลีนแต่กลับได้ลมได้ฝุ่นแทน

“ณิชานี่คุณหญิงเพ็ญแซกับเซอลีน” ฅานินแนะนำ

“สวัสดิ์ค่ะ” ณิชายกมือไหว้

“ไหว้พระเถอะลูก แล้วนี่ลูกสาวชื่ออะไรจ๊ะ”

“ชื่อ...แซน...ดี...ค่ะ” แสนดีบอกชื่อตัวเองเมื่อหันไปมองหน้าคุณแม่แล้วคุณแม่พยักหน้าอนุญาต

“แซนดีนะค่ะ” ณิชาก็ก้ม เพราะลูกสาวของเธอยังออกเสียงไม่ชัด

“ชื่อเพราะจัง หน้าตาก็น่ารักเอ็นดู มาถ่ายรูปกับน้ำน้อยนะลูกนะ” เซอลีนสรุปอย่างเอาแต่ใจตามแบบคุณหนูในละคร ก่อนจะแย่งแสนดีออกจากอ้อมแขนของคนเป็นป้า แล้วยึดมือถือราคาแพงให้เพื่อนรุ่นพี่ “อ๊ะ...ถ่ายให้ฉันหน่อย”

“ถ้าแกไม่ได้มากับคุณน้า ฉันตบแกไปแล้วนะ นังเซอลีน” ฅานินเช่นเดียวกับอย่างหมั่นไส้เพื่อนสาว ขณะที่ณิชากับคุณหญิงเพ็ญแขมองแล้วยิ้มขำ

“ดูเอาเถอะวัยรุ่น” คุณหญิงเพ็ญแขยิ้ม

“ค่ะ สนุกกันใหญ่เลย” ณิชามองสภาพการถกเถียงของเซอลีนกับฅานินแล้วยิ้ม

“แซนดีเลี้ยงยากหรือเปล่าลูก” คุณหญิงเพ็ญแขถาม

ณิชาน่าเข้าใจว่าท่านคงอยากรู้ตามประสาคนเป็นแม่

“ไม่เลยคะ กินแล้วก็นอน ไม่ค่อยเหนื่อยเท่าไร แต่จะมาเริ่มหนักหน่อยตอนเริ่มเดินเริ่มคลานนี่แหละคะ” นิชาตอบยิ้มๆ พลางนึกถึงตอนเลี้ยงเด็กหญิงแสนดี

“อันนี้ใครๆ ก็เป็นจ๊ะ น้ำก็เหนื่อยเหมือนกัน ยิ่งเซอสิ้นแล้วต้องจ้างพี่เลี้ยงเลยละ อยู่ไม่เป็นสุขสักนาที ไม่เหมือนพี่เขา” คุณหญิงเพ็ญแขบอกกลัวหัวเราะ

“แสนดีพี่เขาก็เกือบจ้างเหมือนกันคะ แต่มีข่าวพี่เลี้ยงทำร้ายเด็กบ่อยๆ พี่เขาเลยไม่กล้าให้ใครมาดูแลแทน” นิชาเล่าส่วนของตัวเองบ้าง

“นี่แบ่งกันเลี้ยงยังไงล่ะจะสองพี่น้อง”

“ส่วนใหญ่นิชาเลี้ยงแสนดีคะ ไม่อยากกวนพี่เขา แต่ถ้าวันไหนนิชามีนัดแก้แบบให้ลูกค้าหรือติดธุระ พี่เขาก็จะเอาแสนดีติดสอยห้อยตามมาเป็นนางกวักที่ร้านนี่ละคะ”

“เช่นด้วยขนมแล้วก็น้ำส้มคั้นใช้หรือเปล่าลูก” คุณหญิงเพ็ญแขรับมุก

“คะคุณน้ำ” นิชาตาโตกับการรับมุกของคุณหญิงเพ็ญแข พลางนึกขำ ก็เธอเป็นคนปล่อยมุกใส่ท่านก่อนนี่นา

2

ชายหนุ่มที่มีเชื้อสายต่างชาติเดินเข้ามาในร้านอาหาร ภายในห้างสรรพสินค้าชั้นนำ โดยมีชายวัยกลางคนรูปร่างสันทัด และเลขาฯ หนุ่มร่างสูงสวมสูทตามมาติดๆ

“ทางนี้ครับนาย” พลผายมือไปยังทางเดินเข้าไปในโซนวีไอพี ของร้านอาหาร เพื่อความเป็นส่วนตัวอย่างที่เจ้านายต้องการ

“คุณวิศรุษมาถึงหรือยังพล” คาร์ลกวาดตามองร้านอาหารด้วยความพอใจที่ภายในร้านมีคนไม่หนาแน่นนัก

“ถึงได้สักพักแล้วครับนาย” พลตอบหลังจากผลึกประตูให้คน เป็นนาย

“ดี” คาร์ลว่าก่อนเดินเข้าไปยังโต๊ะที่มีชายสูงวัยนั่งอยู่

“สวัสดีครับคุณคาร์ล” วิศรุษลุกขึ้นต้อนรับเจ้านายที่อายุน้อย กว่าตนหลายปี แม้จะสงสัยว่าชายอีกคนที่อายุน่าจะใกล้เคียงกับตน เป็นใคร แต่ก็ไม่ได้ถามออกไป

“สวัสดีครับคุณวิศรุษ นี่คุณอรรณพ เรามีเรื่องอยากคุยกับคุณ นิดหน่อย” คาร์ลแนะนำ

“สวัสดีครับ ยินดีที่ได้รู้จัก” อรรณพยกมือไหว้ทักทายตาม มารยาทไทย

“สวัสดีครับ เชิญนั่งก่อน แล้วค่อยคุยกัน” วิศรุษรับไหว้ บอก
อย่างเป็นกันเองเมื่อเห็นว่าอีกคนน่าจะมียายุไม่ต่างกับตนมาก

“ครับ”

สามหนุ่มต่างวียนั่งลงก่อนที่จะเริ่มบทสนทนา

“มีเรื่องอะไรให้ผมช่วยครับคุณอรรณพ” วิศรุษซึ่งสูงอายุที่สุดใน
โต๊ะถาม เลือกลงใช้ภาษาอังกฤษในการสนทนาเพื่อให้เกียรติเจ้านายหนุ่ม

“ผมทราบมาว่าคุณเป็นคนติดต่อดีตกคนนี่มาเป็นมันทนาก
เมื่อสามปีก่อน ใช้หรือเปล่าครับ” อรรณพเลื่อนเอกสารให้วิศรุษดูเมื่อ
อีกฝ่ายทำสีหน้าไม่เข้าใจ

“อ้อ...ใช่ครับ เป็นเด็กที่เก่งมากเลย ผมชอบฝีมือแจจิงๆ แบบ
เสร็จเร็ว แก้ไม่กี่ครั้งก็ตกแต่งได้เลย ไม่น่าเชื่อว่าจะอายุแค่นั้น” วิศรุษ
บอก เขาจำได้ทันทีที่เห็นรูปของเด็กสาวสวมชุดนักศึกษา

“ผมอยากได้แกมาตกแต่งสำนักงานให้ผมนะครับ คุณพอจะ
ช่วยหาตัวแก่ได้หรือเปล่า” อรรณพตัดสินใจงานของเขานั้นนอกจากจะ
ตามหาคนแล้วก็ต้องปกปิดเรื่องงานของลูกค้าเป็นความลับในเวลา
เดียวกันด้วย

“ถ้าผมติดต่อแก่ได้ง่ายขนาดนั้น ผมคงดึงตัวแกมาตกแต่ง
โรงแรมของเทอร์เวนแกรนด์ที่กำลังมีแผนปรับปรุงเร็วๆ นี้แล้วละครับ”
วิศรุษถอนหายใจอย่างเสียดาย “สามปีก่อนหลังจากที่แกส่งแบบแล้ว
คุณงานไปยังไม่ทันเสร็จดี แกก็ขอถอนตัวออกจากการเพราะเหตุผล
ส่วนตัวนะครับ ผมถามเพื่อนๆ ที่เป็นเจ้าของบริษัทรับตกแต่งภายใน
บ่อยๆ นะครับว่าได้แก่ไปทำงานด้วยหรือเปล่า แต่เนี่ยผ่านมาสามปีแล้ว
ก็ยังไม่มีการได้ตัวแก่ไปเลย”

“ผมได้ยินมาว่าแกเป็นมันทนากที่เก่งมากๆ เลยอยากให้แก
มาทำงานให้ผมนะครับ” อรรณพบอก “แล้วครั้งที่แล้วคุณวิศรุษไปเจอแก่
ได้ยังไงล่ะครับ”

“อันที่จริง...ผมไม่ได้ไปเจอแหกรอกครับ” คำตอบของวิศรุช ทำให้หัวใจคนรอฟังทั้งสองผอลงไปด้วยความหม่นหมอง “ผมไปเจองานของแกโดยบังเอิญนะครับ พอดีเพื่อนผมที่เป็นเจ้าของบริษัทรับตกแต่งภายในมีลูกชาย แล้วลูกชายของเขาก็ให้เด็กคนนี่ตกแต่งคอนโดฯ ให้เพื่อนผมไปดูแล้วก็เห็นว่าเด็กคนนี่ทำงานดีมากเลยพาผมไปดู ผมเลยได้ตัวแกมาทำงานอย่างบังเอิญนะครับ” วิศรุชเล่าเสียงกั้วหัวเราะ

“แสดงว่าลูกชายของเพื่อนคุณวิศรุชเป็นเพื่อนกับผู้หญิงในรูปไข่หรือเปล่า” คาร์ลไม่อาจซ่อนความสงสัยไว้ได้อีกต่อไปจึงถามขึ้น เขาอยากจะทำอะไรนทำงานได้อย่างเต็มที่ แต่หลังจากที่ฟังมาสักพักแล้วเริ่มมีแว่วว่าจะเจอตัวคนที่ต้องการอย่างง่ายดายจึงอดไม่ได้

“อันนี้ผมไม่แน่ใจครับท่านประธาน เพราะว่ากว่าที่ผมจะได้ตัวเด็กคนนี่มาทำงาน ผมต้องรอนานหลายวันเลยทีเดียว เห็นลูกชายเพื่อนผมบอกว่าเขารู้จักจากเพื่อนของเพื่อนอีกที่เหมือนกัน” วิศรุชเล่า “ข่าวว่าแกรับจ๊อบตกแต่งคอนโดฯ ให้คนโน้นคนนี้นะครับ เด็กก็ไปแล้วกันปากต่อปาก”

“จ้ะรบกวนคุณวิศรุชขอเบอร์ติดต่อกับเพื่อนของคุณหรือว่าลูกชายของเขาได้หรือเปล่าครับ เมื่อผมจะติดต่อแกได้” อรรณพถามเมื่อไม่มีแว่วว่าจะได้ความมากไปกว่านี้

“โอ้ ได้สิครับ รอสักครู่” มือเหยียนคว้ากระดาษที่อยู่ไม่ไกลมาแล้วล้วงปากกามาตวัด เพียงครู่เดียวก็ส่งกระดาษไปให้อรรณพ “นี่ครับ บอกว่าได้เบอร์มาจากผม รับรองว่าเขาจะช่วยคุณอย่างเต็มที่”

“ขอบคุณครับ อุตส่าห์เสียเวลา ผมคงรบกวนแค่นี้แหละครับ ขอขอบคุณมากจริงๆ” อรรณพยกมือไหว้ก่อนหันไปหาผู้ว่าจ้าง “กลับก่อนครับคุณเคลวิน ถ้าเกิดผมต้องการความช่วยเหลืออีกจะโทร. มารบกวนอีกนะครับ”

“เดินทางดีๆ นะครับ” คาร์ลลุกขึ้นกระชับมือกับอรรณพ
“ขอบคุณครับ”

“จួយ...หม่าๆ” เด็กหญิงแสนดีบอกคนเป็นป่าที่รับหน้าที่
อุ้มหลานสาวแทนที่จะเป็นคุณแม่อังสาว หลังจากที่ทั้งสามแยกจาก
คุณหญิงพิญฑุกับเชอลีน

“รู้...รู้...บอกป่าแบบนี้มาตลอดทางแล้วนะ” ป่าบ่น “แล้วก็เรียก
แม่เราหน่อยสิ คนอะไรเดินช้าจัง”

“มา...มา...มา” เด็กหญิงแสนดีก้มมือเรียกคุณแม่คนสวย
ที่หอบหิ้วกระเป๋าใบโตตามหลังมา

“มาแล้วค่ะ จะรีบไปไหนกัน” ณิชาสาวเพี้ยาวๆ จนตามทัน
พี่ชายหัวใจสาวร่างสูงโปร่งที่แสนอ่อนแอแล้วแหละ

“แกเดินช้าช้า ฉันจ้องโต๊ะไว้นะยะ เตียวเขาเอาให้คนอื่นกัน
พอดี” ฌานินก้าวยวบๆ ตรงไปที่ร้านอาหารอิตาลีที่มักจะมาประจำ
เพราะอยู่ไม่ไกลจากร้านของเขา และราคาอาหารก็ไม่แพงจนเกินไป

“สวัสดิ์ค่ะ มาสามท่านนะคะ” พนักงานต้อนรับถาม

“ฉันจ้องไว้นะ ฌานิน” ฌานินบอก

“จួយ...หม่าๆ” เด็กน้อยที่ทนความหิวไม่ไหวเริ่มอู้อยู่ไม่สุข
จึงก่อกวนผู้เป็นป่า

“ได้กินแล้วลูก ถึงร้านแล้ว”

“เชิญด้านนี้เลยค่ะ” พนักงานสาวกะพริบตาปริบๆ ไล่ความ
ง่วงออกจากหัวสมอง แล้วพาครอบครัวที่ชวนปวดหัวตรงหน้าเดิน
ไปยังโต๊ะอาหารที่มีป้ายจองวางไว้

สองพี่น้องและสาวน้อยที่แต่งตัวน่ารักดูเมนูอาหารอย่างสนใจ
ยิ่งคนหลังนั้นมองภาพอาหารอย่างตั้งอกตั้งใจ แล้วจิ้มลงไปถ่ายภาพ
สองภาพ

“เอาอันนี้หรือลูก” นิชามองหน้าลูกสาวตัวน้อย

“อันนี้...มามี”

“จะลูก” นิชาหอมผมของลูกสาวที่ย้ายมานั่งบนตักพอดีใหญ่

“แสนดีนี่เหมือนแกอย่างกับแกะ” ฉานินว่าหลังจากเงยหน้าจากเมนูอาหาร ทำเอาณิชขาดแปลกใจไม่ได้ เพราะไม่มีสักครั้งที่พี่ของเธอจะออกความเห็นอะไรเกี่ยวกับลูกสาวเธอในเชิงนี้เลยตั้งแต่อยู่กันมา

“ก็ลูกนิชานี้คะ”

“ฉันพูดจริงๆ นะนิชา ฉันเพิ่งสังเกตเห็นตอนที่ถ่ายรูปให้ยายเธอสิ้น แสนดีนี่หน้าเหมือนแกเอามากๆ เลย” ฉานินย้ำก่อนหันไปสั่งอาหารกับพนักงานเสิร์ฟที่มายืนรออยู่ก่อนแล้ว และหลังจากที่สองพี่น้องสั่งอาหารเสร็จ ฉานินจึงหันมาสนใจน้องและหลานสาวตรงหน้าต่อ

“เก่งว่าฉันจะทำเสื้อผ้าเด็กด้วยดีมีนิชา” ฉานินปรึกษาเรื่องที่ดินวางแผนได้สักพักแล้ว เขากับนิชามักจะปรึกษาและช่วยกันวางแผนก่อนเสมอ เพราะหากมีคนใดคนหนึ่งมองข้ามเรื่องสำคัญอะไรไปจะได้แก้ไขทัน

“เสื้อผ้าเด็กหรือคะ มันจะเวิร์กหรือคะ” นิชาขมวดคิ้ว

“เวิร์กสิแก ลูกค้าประจำของฉันหลายคนเขาก็มีครอบครัวกันแล้ว เสื้อผ้าเด็กๆ นะช่วงนี้กำลังตีตลาดยุโรป พวกแบรนด์ดังๆ เขาก็เจาะตลาดพ่อแม่ที่ชอบแต่งตัวให้ลูกทั้งนั้นแหละ” ฉานินเล่า “ฉันเลยคิดว่าจะทำเสื้อผ้าเด็กบ้าง”

“เสื้อตัวละหลายพัน ไปสั่งทางอินเทอร์เน็ตถูกๆ ไม่ดีกว่าหรือคะ” นิชาบอกขณะหยิบแก้วน้ำให้ลูกสาวดื่ม

“เออจริงสิ” ฉานินขมวดคิ้ว “แล้วแกคิดว่าถ้าฉันทำให้แมตช์กับคอลเล็กชันของผู้หญิงล่ะ” ฉานินเสนอไอเดีย

“ไม่ผ่าน” นิชาบอกตามตรง เพราะเรื่องการวางแผนธุรกิจ เช่นนี้เธอกับพี่ชายมักจะไม่น่าถนอมน้ำใจกัน หากเกิดความผิดพลาดขึ้นมา พี่ของเธออาจจะไม่ได้แค่เสียน้ำใจ

“แต่ฉันอยากทำเสื้อผ้าเด็ก เวลาเห็นแฟชั่นดีแล้วเกิดไอเดียตลอดเลย จะปล่อยทิ้งไปก็เสียดาย” ฉานินยกแก้วน้ำขึ้นจิบแล้วเล่าต่อ

“งั้น...ก็ทำเป็นคอลเล็กชันครอบครัวสิ ถ้าเสื้อผ้าเด็กไม่ติดตลาด เราก็ยังมีเสื้อผ้าผู้หญิงกับเสื้อผ้าชายที่ติดตลาดอยู่แล้ว” นิชาเสนอความคิด “หรือถ้าอยากจะทำจริงๆ ก็ขอให้ขอพี่ที่ฮ่องกงกับที่ญี่ปุ่นอยู่ตัวกว่านี้ ก่อนมั๊ยคะ แล้วค่อยคิดเรื่องเสื้อผ้าเด็ก” ฉานินเพิ่งขยายสาขาไปยังสองประเทศที่เลื่องชื่อเรื่องแฟชั่น ซึ่งใช้เงินไปไม่น้อย เธอจึงไม่อยากให้เขาทำอะไรผิดพลาด

“ฉันก็คิดๆ ไว้ เลยเอามาถามแกก่อนไง เดี่ยวจะว่าฉันทำอะไรไม่ปรึกษา แต่แกนี่ก็เก่งนะ ถ้าฉันไม่ใช่คนส่งแกเรียน ฉันคงคิดว่าแกจบบริหารมาเลยนะเนี่ย” ฉานินชมเปาะ

“เพราะว่าฉันเข้าประชุมกับฝ่ายการตลาดให้พี่ทุกครั้งมากกว่า” นิชาบอก แล้วหันไปสนใจลูกสาวที่กำลังปล้ำกับผ้าเช็ดปากสุดหรุอย่างเอาเป็นเอาตาย

คุณแม่ยังสาวอุ้มลูกน้อยพาดบ่าออกมาจากร้านอาหาร
และเป็นທີ່สนใจของผู้คนอีกเช่นเคย แม้เจ้าตัวดัดสันใจแยกจากพี่ชายทันทีที่กินข้าวเสร็จก็ตาม

ลูกสาวตัวน้อยของเธอหลังจากกินอิ่มก็เริ่มง่วงทันที และหลับอุตุไปก่อนจะออกจากร้านด้วยซ้ำ ทำให้คุณแม่ยังสาวต้องเหนื่อยอุ้มอย่างช่วยไม่ได้

นิชาเดินตรงไปที่ทางออกติดลานจอดรถของห้างสรรพสินค้า กวาดตาเพียงครู่เดียวก็เห็นรถของตัวเองที่พี่ชายขับมาตอนเช้าจอดอยู่

ไม่ไกล Audi R8 สีดำด้านที่สั่งทำพิเศษ บรรณาการจากพี่ชายผู้ที่ใช้เงินเปลืองยิ่งกว่าไปไม้ของเธอนั่นเอง ครั้งแรกที่เห็นนั้นเธอแทบลมจับ อาจจะเพราะว่ามันเป็นรถในใจเพียงรุ่นเดียว ยี่ห้อเดียวที่เธอติดอกติดใจ หรือเพราะราคาของมันก็ไม่แนใจนัก

หญิงสาวก้าวฉับๆ ไปปลดล็อกประตูรถแล้วเปิดประตูด้านคนขับ ก่อนจะหย่อนกระเป๋าลงไป หลังจากนั้นก็ฉะไปเปิดประตูอีกข้างเพื่อวางกระเป๋าที่หิ้วมาให้เธอหยิบให้เธอหยิบไปให้พี่ของเธออีก ซึ่งเป็นภารกิจสุดท้ายของวัน เมื่อแน่ใจว่าลูกสาวนอนหลับสบายตัว ณิชาก็เดินกลับมาขึ้นรถฝั่งคนขับ ก่อนจะคาดเข็มขัดนิรภัยแล้วออกรถตรงไปที่ห้างสรรพสินค้าอีกแห่งหนึ่งที่อยู่นอกเมืองจากที่นี่

ณิชามาถึงที่หมายอย่างรวดเร็วตามคาด ตอนนี้เป็นเวลาบ่ายโมงกว่า รถจึงไม่ติดมากนัก หญิงสาวหยิบเพียงมือถือและกุญแจรถติดมือมาเพราะคิดว่าจะไปเอาของเพียงคู่เดียว ก่อนจะอ้อมมาล้อมลูกสาวตัวน้อยที่ยังไม่ตื่นแล้วกดล็อกรถ

หญิงสาวเดินจากลานจอดรถตรงไปที่ร้านขายกระเป๋าแบรนด์ดังอย่างไม่เสียเวลาคิด เพราะเธอมารับของแทนพี่ชายบ่อยๆ ทันทีที่ถึงร้านเธอก็เห็น ‘พีพีพี’ เจ้าของร้านยืนอยู่กับหญิงสาวที่แต่งตัวเปรี้ยวจัดคนหนึ่ง และดูท่าจะกำลังมีปัญหากัน เธอจึงเสี่ยงที่จะทักแต่เดินเข้าไปหาพนักงานที่เคาน์เตอร์แทน

“อ้าว คุณณิชามารับกระเป๋าหรือคะ”

“คะ ไบที่พี่เขาสั่งไว้นั้นแหละ” ณิชายิ้มรับพนักงานที่ทักเธอเสียงดังเกินความจำเป็น

“รอสักครู่นะคะ เดี่ยวดิฉันเอาใส่กล่องให้”

ระหว่างยืนรอ ณิชาก็ลูบหลังลูกสาวที่สะดุ้งน้อยๆ รวากับ

ถูกรบกวนพร้อมทำเสียงแจ๊บๆ แล้วหลับต่ออย่างเดิม

“นี่คุณ...” เสียงห้วนๆ ที่ดังมาจากด้านหลังทำให้ธิดาต้องเอี้ยวตัวไปมอง แม้ไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายเรียกเธอหรือเปล่า

“คะ?” ธิดาขมวดคิ้วมองหญิงสาวที่เมื่อครู่ยืนอยู่कि่งของร้านอย่างสงสัย

“คุณใช้มัยที่จองกระเป่าไปนั้น” สาวร่างระหงสวมชุดเบรียวจัดตัวดปลายนิ้วเรียวผ่านหน้าเจ้าของร้านที่ทำหน้าจืดเจื่อนไปยังกระเป่าที่พนักงานกำลังจัดใส่กล่องอยู่ไม่ไกล

“คะ...” ธิดามองตามแล้วพยักหน้ารับ

“ฉันอยากได้กระเป่าไปนั้น คุณเอาไปอื่นได้หรือเปล่า” สาวเบรียวบอกความต้องการ ทำเอาธิดาเห็นว่าหน้าด้วยความไม่พอใจ

“คือคุณแพทคะ กระเป่าไปนั้นคุณธิดาเธอสั่งจองไว้นานแล้วคะ ถ้าคุณแพทอยากได้จริงๆ เดี่ยวพี่สั่งให้สาขาใหญ่ที่ฮ่องกงส่งมาให้ดีมัยคะ” พิมพ์ เจ้าของร้านเข้ามาใกล้เกลี้ยเมื่อเห็นท่าไม่ดี

“ก็แพทอยากได้วันนี้คะพี่พิมพ์” แพทหันไปแหวใส่เจ้าของร้านก่อนหันไปถามธิดา “ว่าไงคุณ ตกลงจะให้กระเป่าไปนี้ได้หรือเปล่า”

“ถ้าอยากได้ขนาดนั้นก็เอาไปเถอะคะคุณ แต่รบกวนพี่พิมพ์โทร. แจ้งพี่มานินก่อนด้วยนะคะ” ธิดาบอกหนึ่งๆ ประโยคหลังหันไปบอกเจ้าของร้านที่หน้าซีดเซียวยิ่งกว่าเดิมเมื่อได้ยินชื่อลูกค้าขาประจำ

“ไม่ได้นะจะน้องธิดา พี่สั่งกระเป่าไปนี้มาให้น้อง พี่จะเอาไปให้คนอื่นได้ไง” พิมพ์ละล้าละลักบอก

คนที่ยิ้มแป้นด้วยความสนใจเมื่อครู่ถึงกับชักสีหน้า

“อ้าว...พี่พิมพ์ทำไมพูดอย่างนี้ละคะ ก็เขาบอกอยู่ว่าไม่เอาแล้วพี่พิมพ์ก็ต้องขายให้คนอื่นที่เขาอยากได้สิคะ” แพทโวยวาย

“คืออย่างนี้คะคุณแพท” เจ้าของร้านสุดท้ายใจเรียกสติเมื่อต้องตัดลินใจพูดในสิ่งที่เจ้าของร้านไม่ควรพูดกับลูกค้า “ถ้าจะซื้อของ

จากร้านเราต้องสั่งจองก่อนเพื่อป้องกันการเกิดเหตุการณ์แบบนี้ขึ้น
ซึ่งคุณแพทก็ทราบกฎของทางร้านดี”

“แต่เขาไม่เอาแล้วนี่คะ” แพทเถียงเสียงหัววน

“คุณณิชາเธอไม่ยอมกันได้แล้วก็ใช่คะ แต่คุณณิชาเธอจ่ายเงิน
ให้ทางร้านก่อนแล้ว เพราะฉะนั้นกระเป๋าใบที่คุณแพทอยากได้นั้น
ไม่ได้เป็นของทางร้านเราแล้ว ร้านของเราเพียงแต่ยืมคุณณิชาวางโชว์
ลูกค้าเพื่อเป็นแบบก็เท่านั้น และวันนี้เจ้าของกระเป๋าก็มารับกระเป๋า
ของเขาแล้วคะ” พิมพ์รายยาวก่อนจะรับถุงกระดาษใบใหญ่จาก
พนักงานมาส่งให้ณิชาที่ยืนเงียบอยู่ “นี่คะ...น้องณิชา ไว้คุยกัน
คราวหน้านะคะ”

“คะพี่พิมพ์ จังลาละนะคะ” ณิชาก้มหัวน้อยๆ ให้พิมพ์ ไม่ได้
บอกลาหญิงสาวที่ต้องการกระเป๋าของตนแต่อย่างใด เมื่ออีกฝ่ายเอาแต่
อ้าปากค้างมองเจ้าของร้านไม่วางตา

“จ๊ะ ชั้บรดีจ้ นะ”

ณิชายิ้มรับแล้วเดินออกจากร้านขายกระเป๋าแบรนด์ดังมาอย่าง
รวดเร็ว เริ่มล้ากับการที่ต้องอุ้มลูกสาวด้วยมือเดียวนานๆ

“นี่มันวันอะไรกันนะ” ณิชาบ่นพึมพำเบาๆ ก่อนเดินออกจาก
ประตูไปที่ลานจอดรถ แทบจะพุ่งไปที่รถด้วยความเมื่อยขบเลยทีเดียว

“เจ้านายครับ คุณหนูกับคุณผู้หญิงรออยู่ที่ห้องอาหาร
ครับ” เลขชาย หนุ่มบอกผ่านอินเตอร์คอมเข้ามาในห้องทำงานของคาร์ล
ใบหน้าคมเงยขึ้นจากเอกสารก่อนจะขมวดคิ้วมุ่น

“บอกท่านว่าฉันกำลังจะลงไป” คาร์ลเงยหน้าไล่อาการปวดบ่า
ก่อนลุกขึ้นคว้าสูทมาสวมเมื่อคิดว่าวันนี้คงไม่ได้กลับเข้ามาที่ห้อง
ทำงานอีก แล้วก้าวอย่างมาดมั่นสมกับเป็นผู้บริหารระดับสูง

“คุณแม่มาตั้งแต่เมื่อไรพล” คาร์ลเอ่ยถามลูกน้องที่ยืนรออยู่

หน้าห้อง

“มาถึงสักครู่แล้วครับ ทางห้องอาหารโทร. มาบอก” เลขาฯ
หนุ่มรายงานอย่างไม่ขาดตกบกพร่อง

“ทำไมถึงไม่บอกก่อนนะ” คาร์ลขมวดคิ้วนิดๆ ขณะก้าวไป
ที่ลิฟต์ของผู้บริหารอย่างแปลกใจเล็กน้อย ทุกครั้งมารดาจะนัดก่อน
มา เพราะรู้ว่างานของเขาเยอะแค่ไหน หากเป็นธุระด่วนก็จะโทร. มา
บอกอย่างน้อยสักสองสามชั่วโมง ไม่เคยที่จะมาแบบปุบปับเช่นวันนี้
เลยสักครั้ง

เมื่อคาร์ลก้าวเข้ามาในห้องอาหาร เหล่าพนักงานก็ยกมือ
ทำความเคารพกันเป็นแถว แต่เขาก็ไม่เสียเวลาหยุดมอง เพราะตอนนี้
หญิงวัยกลางคนนั่งส่งยิ้มน้อยๆ มาให้อย่างรอคอย

“สวัสดีครับแม่” คาร์ลเข้าไปกอดมารดาอย่างคิดถึง

“สวัสดีลูก กลับมาบ้านทั้งทีก็ไม่แวะไปให้แม่เห็นหน้าบ้างเลย
นะ” คุณหญิงเพ็ญแขบ่นลูกชายคนโตอย่างน้อยออกน้อยใจ

“ผมงานเยอะนะครับแม่ กะว่าจะรีบเคลียร์งานให้เสร็จแล้ว
ค่อยเข้าไปบ้าน” คาร์ลอธิบาย

“ให้มันจริงเถอะ ไม่ใช่ไปติดนางแบบที่ไหนล่ะ ไม่อย่างนั้น
แม่จนจริงๆ ด้วย” คุณหญิงเพ็ญแขชี้หน้าคาคาโทษ จนลูกชายอด
หัวเราะไม่ได้

“พี่เขาไม่มีผู้หญิงที่ไหนหรอกค่ะแม่ ช่วงหลังๆ นี่พี่เขาเป็น
เสือจำศีล” น้องสาวค่อนข้างแคะเสียงแจ้วๆ ก่อนจะโถมตัวกอดคอพี่ชาย
จากด้านหลัง

“เซอลีน...” คาร์ลเหลือบมองน้องสาว หน้ามุ่มนิดๆ เพราะ
คำพูดของอีกฝ่าย

“อะไร ไม่ต้องมามองแบบนี้เลยนะ ก็มันจริงนี่” เซอลีนเถียง
เสียงแข็งก่อนจะปลดแขนออกจากคอของพี่ชาย แล้วนั่งลงอย่างกระแทก

กระทัน

“อย่าเพิ่งทะเลาะกันลูก แม่มากินข้าวกับลูกนะ ไม่ได้มาดูลูก ทะเลาะกัน” คุณหญิงเพ็ญแขห้ามทัพ

“แม็กี่ดูลูกชายแม่สิ ทำหน้าอย่างกับยักษ์ ถึงว่าไม่มีใครอยาก ได้ไปเป็นสามี” จริงที่ไหนล่ะ ผู้หญิงค่อนข้างประเทศอยากแต่งงานกับพี่ชาย เธอทั้งนั้นแหละ แต่แค่พี่ชายเธอไม่เอาเท่านั้นเอง

“เรานะแหละต้องหยุด เซอลีน จะแขวะพี่เขาไปถึงไหน” คุณหญิง เพ็ญแขติเตียนลูกสาวที่ไม่ทั้งนี้เสียเดิมเสียที

“แม่อ๊ะ” เซอลีนทำแก้มปองอย่างงอนๆ แล้วหันไปค้อนขวับ ให้พี่ชายที่นั่งอยู่ไม่ไกล

“แล้วแม่มานี้มีเรื่องอะไรหรือเปล่าครับ” คาร์ลเอ่ยถามมารดา

“แม่จะมาเจอลูกบ้างไม่ได้หรือจ๊ะ หรือต้องให้มีเรื่องคอขาด บาดตายถึงจะมาได้” คุณหญิงเพ็ญแขถาม

“เปล่าครับ ผมแค่แปลกใจ”

“ไม่มีอะไรหรอกจ๊ะ พอดีแม่กับน้องเข้าไปซื้อของที่ห้างแถวนี้ กันมา ผ่านโรงแรมก็เลยแวะเข้ามา”

“ห้างใกล้ๆ นี่นะหรือครับ” คาร์ลเอ่ยถาม เหลือบมองน้องสาว ที่ก้มหน้าก้มตาเพ่งอวัยวะชิ้นที่สามสิบสามอยู่อย่างไม่สนใจโลก

“จ๊ะ ไปให้เพื่อนเซอลีนเขาตัดชุดให้นะ”

“ผมก็ไปห้างนั้นมาเหมือนกันนะครับ แต่ไม่เจอแม่” คาร์ลบอก

“ก็ฉันกับแม่อยู่ร้านขายเสื้อผ้า พี่จะเห็นได้ยังไงล่ะ พี่เคยเหลือบ ตามองไปที่ร้านเสื้อเซที่ไหน” เซอลีนแขวะทั้งที่ไม่เจยหน้า แต่พี่ชาย ก็ไม่ได้ติดใจเอาความ เพราะชินเสียแล้ว

“ตัดชุดออกงานกันหรือครับ” คาร์ลหันไปคุยกับผู้เป็นแม่ต่อ

“จ๊ะ งานประมูล อีกเดือนกว่านี้แหละ แม็กี่ลืมบอกเราไป”

คุณหญิงเพ็ญแขตอบ “ครั้งนี้เราอยู่นานใช้หรือเปล่าลูก”

“ครับ ก็จนกว่า ‘งาน’ จะเสร็จเรียบร้อยนั้นแหละครับ” คาร์ลว่า
“นี่พี่...เคยคิดอยากจะมีลูกกับเขาบ้างมั๊ย” เซอลีนถามขึ้นมา
ลอยๆ แต่กลับทำให้แม่และพี่ชายตกใจไม่น้อย

“ทำไมถามพี่เขาอย่างนั้นล่ะเซอลีน” คุณหญิงเพ็ญแขถามเสียง
สูง

“เห็นรูปน้องแสนดีก็เลยคิดได้นะคะแม่ ทำไมต้องทำท่าตกใจ
กันขนาดนั้นด้วยเล่า” เซอลีนบ่นพึมพำ ก่อนก้มหน้าอ่านคอมเมนต์ใน
อินสตาแกรมของตัวเอง

“นั่นเป็นคำถามที่ไม่เข้าท่าที่สุดตั้งแต่ที่พี่เคยได้ยื่นเธอถามมา
เลยนะเซอลีน” คาร์ลตัวดีสายตามองหน้าน้องสาวอย่างไม่พอใจ

“ก็แค่สงสัยเฉยๆ ไม่เห็นต้องโกรธกันเลยนี่นา” เซอลีนกระเจ้า-
กระอด “ใครจะไปรู้ว่าไม่อยากมีลูกขนาดนั้นเล่า” เซอลีนพึมพำ
ในลำคอ แต่ไม่วายที่คนเป็นแม่จะได้ยิน

“เราไม่อยากมีลูกหรือจะคาร์ล” คุณหญิงเพ็ญแขหันไปถาม
ลูกชาย เกิดนึกเสียดายขึ้นมาหากเป็นอย่างนั้นจริง ท่านคงอดอุ้มหลาน
น่ารักๆ อย่างหนูน้อยที่ไปเจอมาเมื่อกลางวันเป็นแน่

“ไม่รู้สิครับแม่ ผมไม่ได้คิดเรื่องนี้เลย” คาร์ลตอบ “มันคงยุ่ง
ยากมากเลย”

“มันไม่ได้ยาก แต่มันก็ไม่ได้ง่ายหรอกจ้ะ” คนเป็นแม่ยิ้มละไม
เมื่อย้อนนึกถึงตอนเลี้ยงลูกทั้งสอง

“เด็กๆ น่ารักจะตายไป” เซอลีนเหลือบตาขึ้นมองแล้วพูดแทรก

“ก็เราชอบเด็กนิ” คาร์ลสวนกลับ

เซอลีนกลับเบ้าปากไม่ชอบใจก่อนสวนคืน “ก็พี่เกลียดเด็กนิ”

“ไม่ได้เกลียด ก็แค่ไม่ชอบ” คาร์ลพูดคล้ายปรารภ

“แต่เด็กจะน่ารักไม่น่ารักมันก็ขึ้นอยู่กับพ่อพันธุ์แม่พันธุ์ด้วย
แหละ” เซอลีนไม่ยอมจบ

“นี่ยังไม่จบอีกหรือ” คาร์ลเลิกคิ้วถามน้องสาว
“จบแล้ว”

“مامี่...” นางฟ้าตัวน้อยเอ่ยเสียงใสเรียกคุณแม่ที่ยืนขีด
ผมอยู่หน้าโต๊ะเครื่องแป้ง

“มีอะไรคะลูก” นิชาเหลือบมองลูกสาวตัวน้อยที่นอนกอดตุ๊กตา
หมียู่บนเตียง หนูน้อยสวมชุดนอนสีหวาน ประแป้งเด็กจนหอมฟุ้ง
หลังจากอาบน้ำเสร็จแล้ว “รอแม่แป็บหนึ่งนะลูก แม่ขีดผมก่อน เดี่ยว
แม่เล่านิทานให้ฟังนะคะ” นิชาบอกลูกสาว

“ช่วย...” เด็กหญิงแสนดีเงยหน้ามองคุณแม่คล้ายจะถามหา
คุณป้าคนสวย

“ป้าสวยไปเที่ยวจะ เรานอนกันก่อนดีกว่านะ” นิชาขีดผม
เสร็จก็เดินไปนอนข้างลูกสาว แทรกตัวเข้าไปใต้ผ้าห่มลายเจ้าหญิง
ดิสนีย์ นอนเอนหลังฟังหัวเตียงโดยมีหมอนรองหลัง แล้วร้งร่างน้อยๆ
ของลูกสาวเข้ามาแนบอก

“วันนี้จะฟังเรื่องอะไรดีจ๊ะ” นิชาถามลูกน้อยเหมือนทุกคืน

“อันนี้...” เด็กหญิงแสนดีดึงหนังสือนิทานเล่มโปรดออกมา
ส่งให้ผู้เป็นแม่

“กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว...”

3

ชายหนุ่มร่างสูงสวมชุดนอนลายสกอตสีเข้ม นั่งก้มหน้า
ก้มตาอ่านเอกสารกองโตที่ให้เลขาฯ หนุ่มหอบหิ้วมาให้ตนถึงเพนต์-
เฮาส์ส่วนตัว เพราะอยากจะสะสางให้เสร็จเสียที แม้ตอนนี้ทั้งเข็มฉี้น
และเข็มยาวของนาฬิกาเรือนใหญ่จะชี้ไปที่เลขสิบสองแล้วก็ตาม

“รับกาแฟมั้ยครับนาย” เลขาฯ หนุ่มเอ่ยถามเจ้านาย เมื่อเห็นท่า
ว่าเจ้านายคงไม่เลิกทำงานง่ายๆ

“เอาสิ ขอบใจ” คาร์ลบอกทั้งที่ไม่เคยหน้าจากกองเอกสาร
ปล່อยให้เลขาฯ หนุ่มเดินออกไปเอากาแฟมาให้ในเวลาเพียงครู่เดียว

“นี่ครับนาย” พลวงแก้วกาแฟลงบนพื้นที่ว่างของโต๊ะทำงาน
ซึ่งตอนนี้เต็มไปด้วยเอกสารอย่างระมัดระวัง

“ขอบใจพล นพติดต่อมาบ้างหรือเปล่า” คาร์ลเงยหน้าถามถึง
เลขาฯ อีกคน ก่อนละมือจากงานแล้วยกแก้วกาแฟขึ้นดื่ม

“ครับนาย บอกว่าจะกลับมาอาทิตย์หน้าครับ”

“ได้เรื่องอะไรหรือเปล่า” ตาคมมองหน้าเลขาฯ หนุ่ม

“ไม่เลยครับนาย ข้อมูลที่เราได้มานั้นเป็นข้อมูลเก่า ตอนนี
บ้านหลังนั้นถูกเปลี่ยนมือแล้วครับ” พลรายงาน

“รวบรวมข้อมูลทุกอย่างตอนที่นั่นพวกกลับมา แล้วเอามาให้ฉันอ่าน

อีกที ฉันไม่ชอบที่จะมีเพียงทางเลือกเดียว” คาร์ลส่งเสียงเฉียบขาด ทำเอาเลขาฯ หนุ่มได้แต่กลืนหายใจเพราะความหวั่นใจ

“ครับนาย”

“ไปพักเถอะ ฉันทำต่ออีกนิดแล้วก็จะพักเหมือนกัน” คาร์ล บอกลูกน้อง

“ครับนาย” เลขาฯ หนุ่มหันหลังเดินออกจากห้องไปก่อนจะ ถอนหายใจอย่างโล่งอก “ผ่านไปได้อีกวันแล้วไอ้พลเอ๊ย”

“ถ้าอยากจะทำทนายอำนาจเงินของฉันก็ได้ สวาน้อย แล้วเธอ จะได้รู้ว่ามันมีอำนาจขนาดไหน!” เขาคำรามเสียงเข้มทรงอำนาจลอด ไรฟัน ขณะมองรูปในมือถือที่ถ่ายจากเอกสารไว้เมื่อตอนกลางวัน “เพราะฉันก็อยากจะทำเหมือนกันว่าเงินของฉันจะลากเธอกลับมาได้ หรือเปล่า”

“นี่มันเรื่องบ้าอะไรกัน!” ซีอีโอหนุ่มตวาดลั่นใส่เลขาฯ คนสนิททั้งสองอย่างโมโห เมื่อระยะเวลาสี่สัปดาห์ตั้งแต่ที่เขากลับมา อยู่เมืองไทยพิสูจน์แล้วว่า อำนาจเงินของเขาบันดาลไม่ได้ทุกอย่าง

“สี่อาทิตย์ สี่อาทิตย์ ฉันต้องรอมสี่อาทิตย์ แล้วนี่มันเรื่อง บ้าอะไรกัน!” ชายหนุ่มร่างสูงเขวี้ยงแฟ้มรายงานที่ข้อมูลในเอกสาร ยังคงไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงลงแท็บเท้าของเลขาฯ ทั้งสองที่ก้มหน้า ก้มตาจับโทษะของผู้เป็นนาย

“ขอโทษครับนาย” เลขาฯ ทั้งสองพูดพร้อมกัน

“ฉันไม่ต้องการได้ยินคำขอโทษที่ไม่มีประโยชน์ของพวกเขา!” คาร์ลตวาดลั่น ไฟโทษะไหมแรงอย่างยากที่จะดับ

“เราควานหาเธอจากทุกที่แล้วครับนาย แต่ข้อมูลที่เรามาได้มัน นานมาแล้ว ส่วนบ้าน...เจ้าของใหม่ก็รับซื้อจากนายหน้าขายที่ดินมา อีกที เราทำเต็มที่แล้วจริงๆ ครับ” นพอภิบาล ไม่กล้าสบตากับเจ้านาย

“ถ้ามันไม่สำเร็จ แสดงว่าแกทำไม่เต็มที่...ได้ยินหรือเปล่านพ”
คาร์ลบอกเสียงเย็น จ้องหน้าลูกน้องอย่างเอาเรื่อง

“ครับนาย” เลขาฯ หนุ่มรับคำ

“ตัวเล็กนิดเดียว ฉลาดเป็นกรดเลยนะยายตัวแสบ” คาร์ล
เช่นเดียวกับ นิกโมโหตัวต้นเหตุที่ทำให้เขาเสียเวลาตามหาอย่างเอาเป็น
เอาตายกว่าสี่สัปดาห์ แต่ยังไม่เจอแม้แต่เงา “หนีตอนที่หนีได้เถอะ
ถ้าฉันจับได้เมื่อไหร่จะนำคุณ”

“แต่เรายังเหลือคุณอรอนพระครับนาย” นพบอกความหวัง
สุดท้ายของพวกเขา

“ไอ้... และจะให้ฉันบอกพวกแกมัยว่าทำไมฉันต้องมานั่งรอ
ทางเล็กลงสุดท้าย ที่ตอนนี้กำลังลงใต้ตามหาจากรายชื่อคนที่จับ
คนละนั้นเมื่อสามปีที่แล้ว” คาร์ลเอ่ยลอดไรวิน “เพราะว่าพวกแกทำงาน
ไม่สำเร็จกันไงล่ะ” ประโยคสุดท้ายทำเอาเลขาฯ ทั้งสองหุบปากฉับ

“ขอโทษครับนาย” สองหนุ่มเอ่ยอย่างจนปัญญา

“ฉันเบื่อที่จะฟังคำนี้แล้ว เลิกพูดสักที” คาร์ลบอก “แล้วตาราง
งานตอนบ่ายมีอะไรบ้าง”

“เหลือแค่คุยเรื่องปรับปรุงแบบกับคูแบบที่ให้มันชนากรไปแก้
ครวที่แล้วครับนาย” นพรายงาน

“ไม่มีอะไรอีกแล้วใช่ไหม” คาร์ลถามย้ำ

“ครับนาย”

“ดี เพราะฉันก็อยากรู้ว่างานจะออกมาอย่างไร” คาร์ลพูดเสียงเข้ม
ทำเอาเลขาฯ ทั้งสองเสียวสันหลังแทนมันชนากรที่เจ้านายให้ไป
แก้งานรอบที่สิบ เรื่องเรื่องมากที่เป็นที่รู้กันดีนั้นไม่น่ากลัวเท่าไร แต่
เวลาที่เจ้านายพาลเช่นนี้ไม่มีใครกล้ารับประกันว่าจะมี ‘มันชนากร’
คนไหนรอดจากโทษของเจ้านายหนุ่มไปได้

และแล้วโทษของซีอีโอหนุ่มก็ถูกดับด้วยการเปลี่ยน
มณฑนากรคนใหม่ ทำเอาคนที่ไม่แก้แบบมาแทบร้องไห้ เพราะ
เสียนงานใหญ่ที่ขายได้ดีที่สุดของปีไปเลยก็ว่าได้ แถมยังต้องกลับไป
โดนเจ้านายเล่นงานที่บริษัทที่กรอบ แต่อดีตมณฑนากรหมาดๆ ก็ทำได้
แค่เดินคอตกออกไปเท่านั้น

“คุณคาร์ลครับ ผมว่าเรื่องเปลี่ยนมณฑนากร...” วิศรุษเกริ่น
“ผมว่าเรารอดงานเขาอีกครั้งก่อนดีมั๊ยครับ เพราะงานของเขาก็ดี
ทีเดียว”

“ผมไม่ต้องงการให้คนแบบนั้นมาออกแบบโรงแรมของผม”
คาร์ลบอกเสียงเฉียบ “ผมต้องการเปลี่ยนมณฑนากร”

“แต่คุณคาร์ลครับ เขาเป็นมือดีที่สูดเท่าที่ผมหาได้แล้วนะครับ”
วิศรุษบอกอีกครั้ง

“ยัง...คุณเคยหาได้ดีกว่านี้” คาร์ลเหลือบมองชายสูงวัยตรงหน้า

“คุณคาร์ลครับ ผมรู้ว่าเด็กคนนั้นทำงานดีมาก แต่ผมตามหา
เธอไม่เจอจริงๆ” วิศรุษบอกอย่างท้อใจเมื่อนึกออกว่าเจ้านายหนุ่ม
หมายถึงใคร

“งั้นก็รอ” คาร์ลบอกอย่างไม่ใส่ใจ

“แต่เราต้องปรับปรุงให้เสร็จตามกำหนดนะครับ เราไม่มีเวลา
รอขนาดนั้น” วิศรุษยังคงควบคุมอารมณ์ได้ดีแม้เจ้านายจะไม่มีเหตุผล

“งั้นก็ต้องตามให้เจอเร็วๆ” คาร์ลพูดคล้ายบอกกับตัวเอง ทำเอา
ชายวัยกลางคนถอนหายใจอย่างจนปัญญา

มณฑนากรสาวก้าวออกจากร้านอาหารไทยพร้อมนายจ้าง
หลังจากที่นัดคุยงานกับอีกฝ่ายแล้วทุกอย่างผ่านไปอย่างราบรื่น

“คุณณิชานี้เก่งจริงๆ นะครับ ไม่น่าเชื่อว่าจะอายุแค่นี้” คน
ที่เดินตามหลังชมเปาะเพราะชื่นชมฝีมือหญิงสาวจริงๆ

“ขอบคุณนะคะที่คุณกฤษไม่เรื่องมาก แล้วก็เลือกนิชาเป็นคน ตกแต่งบ้าน” นิชาก็ยิ้มตอบพร้อมหัวเราะน้อยๆ

“ก็คุณนิชาเก่งออกขนาดนี้ ถ้าผมเลือกคนอื่นทำก็โง่แล้วละครับ” คมกฤษบอก จ้องมองหน้าสวยไม่วางตา และไม่คิดจะแอบซ่อนความรู้สึกภายในใจเลยแม้แต่น้อย ถึงจะรู้อยู่แกล้งว่านิชามีลูกสาวแล้ว แต่ก็ยังตัดใจจากสาวสวยคนเก่งตรงหน้าไม่ได้สักที

“ไม่ขนาดนั้นมั้งคะ” นิชาบอกยิ้มๆ เพื่อไม่ให้เป็นการเสียมารยาท รู้ดีว่าชายหนุ่มตรงหน้าคิดกับตนเกินลูกจ้างทั่วไป

“จริงครับ แล้วถ้าเสร็จงานนี้คุณนิชาจะรับงานต่อหรือเปล่าครับ” คมกฤษชวนคุย อยากรู้เวลาที่จะอยู่กับหญิงสาวให้นานอีกนิด

“คิดดูก่อนแล้วกันคะ ถ้างานไม่ใหญ่มาก เจ้านายไม่เรื่องมาก อย่างคุณกฤษก็อาจจะรับ” นิชาแซวยิ้มๆ

“เสียดายผมไม่ได้รวยมาก เลยสร้างบ้านได้ที่ละหลัง” คมกฤษเกาทำยทอยอย่างเงินๆ สายตาล้อเลียนของคนในดวงใจ

“นิชาล้อเล่นนะคะ” หญิงสาวเงยหน้าหัวเราะท่าทางเงินจัดของนายจ้างหนุ่ม

“ผมทราบครับ เพราะคุณนิชาขี้เล่นแบบนี้ผมเลยชอบ”

ชายหนุ่มกลั้นใจหยุด ไม่อยากจจะรอจังหวะอีกต่อไป เพราะหลังจากเสร็จงานนี้ก็ไม่รู้ว่าอีกนานแค่ไหนกว่าจะได้ใกล้ชิดกับหญิงสาวอีก

“แหม พูดอย่างนี้ระวังสาวๆ จะเข้าใจผิดนะคะ” นิชาก็มริ่ขึ้น ไม่น่าพาต่อกรเกี่ยวพาราสีของชายหนุ่มตรงหน้า

“มีที่ไหนครับ” คมกฤษทำหน้าเหลว ใจเสียขึ้นมาเมื่อนึกว่าหญิงสาวอาจจะเข้าใจผิด แม้เขาจะแน่ใจว่าตัวเองไม่ได้มีใครอยู่แน่ๆ

“ไม่เห็นต้องตกใจเลยคะ นิชาไม่บอกใครหรอกคะคุณกฤษ” นิชาเอื้อมมือไปตบต้นแขนเขาอย่างหยอกล้อ

“ผมไม่ได้มีใครจริงๆ นะครับ” คมกฤษบอกเสียงแข็งด้วยความตกใจ

“ค่ะๆ นิชาเชื่อ” นิชาแสร้งทำเป็นไม่รู้ว่าคุณตรงหน้าต้องการจะสื่ออะไร “นั่นนิชากลับก่อนนะคะ ส่วนแบบเดี่ยวนิชาจะส่งไปที่หลัง” หญิงสาวบอกขณะเดินมาถึงรถยนต์คันหรูของตัวเอง

“ครับคุณนิชา คราวหน้าหวังว่าจะได้ร่วมงานกันอีก” เมื่อเห็นว่าย้อสุดกำลังแล้วไม่สำเร็จ คมกฤษก็ยอมแพ้ “วันนี้เอาไว้แค่นี้ก่อนแล้วกันนะ”

“ยินดีค่ะ หวังว่าคุณคงไม่สร้างบ้านอีกหลังภายในสี่ห้าเดือนนี้นะคะ” นิชาเหยย

“ไม่หรือครับ”

“ถึงผมจะอยากก็ตาม” คมกฤษต่อในใจ

“ค่ะ จุ้นไว้เจอกันนะคะ” นิชาเอ่ยลาก่อนจะวางแบบที่ร่างไว้ลงไปบนเบาะข้างคนขับ แล้วสอดตัวเข้าไปที่ตำแหน่งคนขับ

“ครับ ขับรถดีๆ นะครับ” คมกฤษเอ่ยลา

“ขอบคุณค่ะ” นิชารับคำแล้วปิดประตูก่อนจะออกรถตรงไปยังห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งเพื่อรับแม่นางฟ้าน้อยของเธอ

“สวย เก่ง แล้วก็รวยขนาดนี้ แกจะมีหวังมั๊ยวะไอ้กฤษ” ชายหนุ่มมองตามรถยนต์สัญชาติยุโรปราคาแพง ขณะพึมพำกับตัวเองก่อนที่จะเดินคอตกลงที่รถสัญชาติญี่ปุ่นของตัวเองแล้วก็สะท้อนในอก ‘จ้างเขาทำงาน แต่จนกว่าเขาอีกนะแก’

คุณแม่ยังสาวก้าวฉับ ๆ ตรงไปที่ร้านของพี่ชายอย่างเร่งรีบ เพราะเธอเพิ่งถูกสาวตัวน้อยไว้กับเขาค่อนวัน นึกกังวลว่าแม่นางฟ้าตัวน้อยจะป่วนขนาดไหน ยิ่งช่วงนี้งานของพี่ชายเธอแทบล้นมือด้วย

“ मामी” เด็กหญิงแสนดีกระโดดโลดเต้นอย่างดีใจเมื่อเห็นผู้เป็น

มารดา

“ไจคะ คนสวยของแม่ วันนี้อยู่กับป้าสวยดีหรือเปล่า” นิชาหอมแก้มแดงๆ อย่างคิดถึงหลังจากรวบรวมน้อยเข้ามาอกอด นี่สินะความรู้สึกของคนเป็นแม่ นางลูกไม้ก็ชั่วโมงก็คิดถึงแทบขาดใจ

“ไม่ค่ะ” เด็กหญิงแสนดีสายหัวจนผมกระจาย จนคนเป็นแม่อดหอมแก้มนุ่มอีกไม่ได้

“เป็นเด็กดีแบบนี้ วันนี้คุณแม่พาไปกินไอติมดีมั๊ยคะ” นิชาแสรังถาม

“เย้...ติม...ติม” เด็กหญิงร้องอย่างดีใจก่อนจะหอมแก้มแม่บ้าง “ไปกินติม”

“เราไปบอกป้าสวยก่อนดีมั๊ยจ๊ะ”

เด็กน้อยพยักหน้าหงิกๆ ก่อนวิ่งจี๋ไปบอกลาคนเป็นป้า

สองแม่ลูกเดินจับจูงกันไปที่ร้านขายไอศกรีมชื่อดังอย่างไม่รีบร้อน แวะเข้าร้านของเล่นระหว่างทางไปด้วยเมื่อสาวน้อยให้ความสนใจกับตุ๊กตาหมีตัวโตอย่างออกนอกหน้า โดยไม่รู้ตัวเลยว่ากำลังโดนเก็บภาพทุกอิริยาบถตั้งแต่ที่คุณแม่ยังสาวไปคุยงานที่ร้านอาหารแล้ว

ซีอีโอหนุ่มก้าวลงจากรถคันหรูอย่างเร่งรีบ ผิดวิสัยเช่น ทุกวัน ทำเอาพนักงานในโรงแรมมองตามอย่างฉงนฉงาย แต่ก็ไม่ได้พูดอะไร

“คุณอรอนพมาแล้วว้ไช้มั๊ย” คาร์ลเอ่ยถามลูกน้องเป็นครั้งที่แปดของวันตั้งแต่เมื่อเช้า ซ่อนความตื่นเต้นเอาไว้ไม่มีดี หลังจากเมื่อคืนได้รับโทรศัพท์จากนักสืบที่ตนว่าจ้างแล้วก็แทบข่มตาไม่หลับ

“ครับนาย” เลขาฯ ทั้งสองตอบอย่างพร้อมเพรียงกัน ดีใจไม่แพ้เจ้านาย เพราะหลังจากนี้เขาทั้งสองก็จะไม่โดนเจ้านายฟาดวงฟาดงาใส่อีกแล้ว (หรือเปล่า)

“ดี” คาร์ลพิมพ์พาดขณะจ้องมองตัวเลขในลิปต์ แล้วก็แทบพุ่งตัวออกไปที่ห้องทำงานทันทีที่ประตูลิปต์เปิด

“สวัสดีครับคุณอรรรนพ” ซี้โอโหนุ่มเอ่ยทักอย่างกระตือรือร้น หลังจากผลึกประตูห้องทำงานเข้ามาโดยไม่รอให้เลขาฯ เปิดเซ็นทุกที

“สวัสดีครับคุณเคลวิน” นักสืบวัยกลางคนยิ้มรับ แม้จะเคยเห็นความตื่นเต็นจากผู้ว่าจ้างคนอื่นมามาก แต่เขาก็ไม่ได้คาดหวังว่าจะเจอกับหนุ่มมาดนิ่งตรงหน้าเลยแม้แต่น้อย

“ผมหวังว่าคุณโทร. หาผมคงเป็นข่าวดี” คาร์ลเข้าเรื่องอย่างไม่รีรอ

“ครับ เรื่องดี” อรรรนพรีบก่อนล้วงซองเอกสารปึกหนาออกมาจากกระเป๋าส่งให้ผู้ว่าจ้าง

คาร์ลรับซองเอกสารมาฉีกดูอย่างรีบร้อน แล้วก็ต้องตาโตเพราะภาพถ่ายที่เห็น สาวร่างเล็กเมื่อสามปีที่แล้วก็ยังผอมบางเหมือนเดิม ไม่ได้มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปมากนัก แต่ที่เขาต้องตะลึงคงจะเป็นความสุขของหญิงสาว เมื่อสามปีที่แล้วเขาอมรับว่าหญิงสาวคนนี้เป็นเพียงหญิงสาวที่หน้าตาดี ไม่ใช่สวยหยาดฟ้ามาดินดังในรูป ทำไมเขาถึงไม่เคยคิดมาก่อนว่าหน้าสวยๆ ของเธอจะสวยได้ขนาดนี้ อย่างนี้แล้วผู้ชายไม่รูมชายชนมจิบให้แม่ร้างแ่งน้อยกันเพียบหรือหรือ แล้วความคิดของเขาก็ต้องหยุดซบเมื่อเห็นรูปผู้ชายหน้าตาดีคนหนึ่งข้างกายหญิงสาว

“ไอ้หมอนี้เป็นใคร” คาร์ลถามเสียงแข็ง

“ลูกค้าที่ว่าจ้างคุณณิชาคครับ” อรรรนพเหลือบมองรูปภาพในมือของคาร์ลแล้วบอก

“ณิชาค?” คาร์ลเลิกคิ้ว

“ครับ ณิชาค ผมได้ข้อมูลส่วนตัวของเธอจากข้อมูลนักศึกษาเมื่อสามปีก่อนครับ”

คาร์ลพยักหน้าส่งๆ ไม่ได้อยากรู้เรื่องนั้นตอนนี้

“คุณแน่ใจนะว่าไอ้หมอนี้เป็นแค่ลูกค้า” คาร์ลถามย้ำ

“ครับ ตอนนี้เขาเป็นเพียงลูกค้า” อรรณพตอบ

“หมายความว่ายังไง ‘ตอนนี้?’”

“จากสายตาของผม ผมว่าเขาชอบคุณณิชาครับ แต่คุณณิชาไม่เล่นด้วย” อรรณพตอบอย่างตรงไปตรงมา

“ไอ้หน้าโง่” คาร์ลเช่นเขี้ยว มองชายในรูปด้วยแววตาอาฆาตมาดร้าย

“คุณคาร์ลอยากให้ผมตามเธอต่อหรือเปล่าครับ” อรรณพถาม

“ไม่ต้องครับ แค่นี้ก็พอ”

“แค่นี้ก็พอจะจับแม่ตัวแสบกลับมาได้แล้ว” คาร์ลบอกในใจ

“นี่ครับค่าเหนื่อยของคุณ ขอบคุณจริงๆ ที่รับงานนี้แล้วก็ทำมันจนเสร็จ” คาร์ลดึงลิ้นชักข้างโต๊ะทำงานแล้วหยิบเช็คที่เขียนไว้ก่อนหน้ายื่นให้อรรณพ

“ด้วยความยินดีครับ” อรรณพบอก กำลังไตร่ตรองว่าจะให้ภาพถ่ายอีกชุดแก่ชายหนุ่มดีหรือเปล่า แต่เมื่อเห็นจำนวนตัวเลขในเช็คแล้วก็ถอนหายใจอย่างหมดทางเลือก

“มีอะไรหรือเปล่าครับ หรือว่าไม่สมกับค่าเหนื่อย” คาร์ลทำท่าจะหยิบเช็คอีกใบ แต่อรรณพห้ามไว้เสียก่อน

“เปล่าครับ ผมว่าเงินในเช็คนี้มันมากเกินไปเสียด้วยซ้ำ” อรรณพพิมพ์แล้วถอนหายใจ “คุณเคลวินครับ ก่อนที่ผมจะเอาบางอย่างให้คุณ ผมอยากจะบอกคุณให้คิดดีๆ ก่อนจะทำอะไรนะครับ อย่าใช้อารมณ์เป็นใหญ่”

“เพราะคุณเป็นพ่อคนแล้ว” อรรณพพูดต่อในใจ

คนที่ผ่านการมีลูกแล้วอย่างเขามองเพียงครั้งเดียวก็รู้ว่าเด็กที่หญิงสาวในรูปอุ้มนั้นต้องเป็นลูกของชายหนุ่มตรงหน้าอย่างไม่ต้อง

สงสัย เพราะสี่ดาวสวยๆ แบบนี้ไม่ได้มีเกลื่อนกลาด

“โดยอาชีพผมแล้ว ผมค่อนข้างคิดก่อนทำครับ” คาร์ลตอบ แม้จะไม่ค่อยเข้าใจว่าอรรณพต้องการจะสื่ออะไร

“ครับ ถ้าอย่างนั้นผมว่านี่คงจะเป็นประโยชน์ต่อคุณ” ว่าแล้ว อรรณพก็ล้วงเอกสารอีกซองมาวางบนโต๊ะทำงานหรืออย่างระมัดระวัง “คุณเป็นคนฉลาดครับคุณคาร์ล ผมว่าคุณน่าจะรู้เรื่องนั้นดี” เขาว่า

“ครับ ผมเคยได้ยินมา” คาร์ลจ้องมองชายตรงหน้าอย่างไม่เข้าใจ

“แต่คนฉลาดๆ มักจะกลายเป็นคนโง่เง่าเพียงเพราะความโกรธนะครับ” อรรณพเอ่ยสอน “ผมต้องไปแล้ว หวังว่าคุณคงจะโชคดี” อรรณพมองชายหนุ่มตรงหน้ายิ้มๆ แล้วลุกออกไปจากห้องทำงานหรือ

คาร์ลมองตามหลังอรรณพที่เดินจากไปอย่างงงๆ ก่อนเอื้อมมือไปหยิบซองเอกสารที่เขาทิ้งไว้ขึ้นมาเปิดดู แล้วก็แทบหยุดหายใจ เมื่อเห็นรูปเด็กหญิงตัวน้อยที่ยิ้มสดใส ข้างกันนั้นเป็นคนที่เขาเพียงรตามหามาสามปีกำลังตักไอศกรีมบ๊อนเด็กน้อย

“เป็นไงบ้างครับนาย” พลเอ่ยถามหลังจากเห็นว่านักสืบที่นายว่าจ้างมาออกไปได้สักพัก

“นายเป็นไรหรือเปล่าครับ” นพถามแล้วเหลือบมองหน้าเพื่อนร่วมงานหลังจากเห็นท่าทางตกตะลึงของเจ้านาย แล้วก็ต้องขมวดคิ้วเมื่อเจ้านายหนุ่มไม่ได้ตอบคำถาม เพียงแต่ยื่นรูปถ่ายในมือมาให้

“นะ...นี่มัน” พลอ้าปากค้างเมื่อเห็นรูปถ่ายของหญิงสาวที่จูงมือเด็กหญิงหน้าตาน่ารัก

“แคนเชิลนัดให้หมด แล้วก็เตรียมตัวกันให้พร้อม” คาร์ลเอ่ยเสียงห้าว ทำเอาลูกน้องทั้งสองแอบกลืนน้ำลายอย่างหวาดๆ

“ไปไหนกันครับนาย” นพกลั่นใจถาม

“ไปเอาคุณหนูของพวกเขาแก้กลับมาละสิ!” คาร์ลเอ่ยเสียงเข้ม
ห้วนๆ ตาวาวโรจน์ด้วยความกรุ่นโกรธ

“เสบนักโซ่มัย อายากรู้กันว่าถ้าฉันตีตึกตึกหางแล้วจับยึดทรง
เธอยังไปไหนได้อีก” คาร์ลเช่นเขี้ยว จ้องมองหน้างามๆ ในรูปถ่าย
ราวกับจะฉีกเป็นชิ้นๆ

ชายหนุ่มร่างสูงย่ำเท้าโครมๆ ออกจากห้องทำงานด้วยอารมณ์
โกรธและหงุดหงิดที่แทบจะฆ่าคนได้ แค่เห็นว่าแม่ณิชน้อยมีผู้ชาย
มาเกาะเกาะเขาก็โกรธจนควั่นออกหูแล้ว นี่แม่ตัวร้ายยังซุกลูกสาว
ตัวน้อยไว้ในอกไม่ให้เขารู้จัก ถ้าถามว่าโกรธแค่ไหน เขาคงตอบไม่ได้
เพราะตั้งแต่เกิดมาเขาไม่เคยโกรธใครมากขนาดนี้

ซีอีโอหนุ่มรีบตรงมายังที่จอดรถพร้อมเลขาฯ ประจำตัว เมื่อ
ถึงรถสามหนุ่มก็เข้าไปนั่งอย่างรวดเร็ว

“ไปไหนครับนาย” นพเอ่ยปากถามแล้วกลืนน้ำลายเหนียวๆ
ลงคออย่างยากลำบากเมื่อเจอสายตาที่กรุ่นไปด้วยโทสะของเจ้านาย

“ไปร้านขายเสื้อนั่น ฉันต้องจัดการอะไรให้แน่ใจก่อน” คาร์ล
เอ่ยลอดโรฟฟัน แม้เขาจะรู้อยู่เต็มอกว่าเด็กหญิงตัวน้อยคงเป็นลูก
คนอื่นไปไม่ได้ แต่หากเขาเสี่ยงไปเจอแม่ของลูกในสภาพที่แทบจะ
ควบคุมอารมณ์ไม่ได้ดังตอนนี้ เขาอาจจะหักคอหญิงสาวตายคามือ
เสียก่อนจะคุยกันรู้เรื่อง

“ครับนาย” เลขาฯ หนุ่มรับคำสั่งก่อนเหยียบคันเร่งตรงไปยัง
ปลายทางตามความประสงค์ของเจ้านายหนุ่ม

ซีอีโอหนุ่มหล่อขนานมาด้วยเลขาฯ สองคนซึ่งหน้าตา
จัดว่าดีมาก ทำเอาสาวน้อยสาวใหญ่ทั้งหลายแอบกรีดในใจ ไม่กล้า
แสดงออกเท่าไรนัก เพราะคนที่เดินนำหน้าอยู่นั้นทำหน้าที่ราวกับจะ
ไปฆ่าใคร

“พี่มานิน พี่มานิน หวานไปเจอฝรั่งคนหนึ่งล้อหล่อ ท่าทางจะรวยด้วยนะพี่” พนักงานสาววิ่งกระหืดกระหอบถือแก้วกาแฟยื่นหือดั่งเข้ามาแล้วบอกลละล้าลลล

“นี่ยายหวาน ถ้าเกษยันทำงานเหมือนที่ไปส่งผู้ชาย ไม่แนเงินเดือนแกอาจจะขึ้นก็ได้นะยะ” มานินแขวะลูกน้องสาวที่กำลังยืนหอบอยู่หน้าประตูห้องทำงานของเขา ว่ากันตามจริงจะเรียกว่าห้องตัดชุดก็คงไม่ผิดนัก

“แต่เขาหล่อจริงๆ นะพี่ หวานเห็นนี่แทบจะละลายลงไปกับพื้น” พนักงานสาวทำท่าเคลิ้มฝันเมื่อนึกถึงหน้าหล่อๆ ของชายชาวต่างชาติ

“จะหล่อไม่หล่อก็ช่างหัวมัน เอากาแฟมาให้ฉันแล้วกรีบไปทำงานเลยนะยะ” มานินละมือจากจักรเย็บผ้าแล้วหันไปไล้ลูกน้องสาว

“ถ้าพี่มานินเห็น พี่มานินจะไม่พูดแบบนี้” พนักงานสาววางแก้วกาแฟลงอย่างกระแทกกระทั้น แล้วสะบัดก้นออกไปจากห้อง

“นั่งคนนี่” มานินแหงตามหลัง ก่อนจะคว้ากาแฟมากระดกแล้วลงมือแก้ไขชุดที่สั่งตัดเมื่อหลายวันก่อนให้พอดีกับหุ่นของลูกค้า

“เจ้าของร้านอยู่ไหน”

ประโยคภาษาอังกฤษนั้นเรียกบรรดาพนักงานให้หันขวับไปมอง แล้วก็ต้องอ้าปากค้างเมื่อเห็นชายหนุ่มร่างสูงใหญ่ใบหน้าหล่อเหลาปานเทพบุตรยืนจังก้าอยู่ โดยมีชายอีกสองคนเคียงข้าง ยิ่งพนักงานที่ชื่อหวานนั้นแทบจะลมจับ ก็พอเทพบุตรตรงหน้าคือคนที่เธอพูดถึงไปเมื่อไม่กี่วันในที่ที่แล้วนะสิ

“ไม่ทราบว่ามีอะไรให้ช่วยคะ” พนักงานที่อาวุโสที่สุดถามขึ้นหลังจากตั้งสติได้เป็นคนแรก

“เจ้าของร้านอยู่ไหน” เขาถามย้ำก่อนมองพนักงานชายเซมิ่ง

“มิสเตอร์อัศวินไม่ว่างคะ ไม่ทราบว่าต้องการติดต่อเรื่องอะไรคะ” พนักงานคนเดิมทำใจดีสู้เสือ แม้ว่าใบหน้าที่ตกแต่งด้วยเครื่อง

ถ้าอย่างงั้นมันจะซัดเผือดไปนานแล้วก็ตาม

“ไปตามเจ้าของร้านมาเดี๋ยวนี้!” ชายหนุ่มสั่งเสียงเข้มอย่างทรงอำนาจ ทำเอาพนักงานชายทั้งหลายถอยกรูดไปด้วยความหวั่นเกรง

“จะให้เรียนว่าใครมาพบคะ”

พนักงานถามเสียงสั้นๆ ไม่อยากจะสนทนากับชายตรงหน้าอีก แม้แต่ประโยคเดียว

“เคลวิน เทรเวน” คาร์ลบอกเสียงดังฟังชัด “บอกเขาว่า เคลวิน เทรเวน ต้องการพบเขาเดี๋ยวนี้!”

พนักงานสาวพยักหน้าเร็วๆ ก่อนรีบวิ่งไปด้านหลังของร้าน เพื่อไปตามเจ้านายมาเจรจากับพ่อซาตานหน้าหล่อคนนี้แทนเธอ

ด้านฉานินหลังจากที่ลูกน้องบอกด้วยเสียงสั้นๆ ก็ทำเอาเขาขมวดคิ้วมุ่นด้วยความสงสัยว่า ‘พ่อเทพบุตรซาตาน’ มีธุระอะไรกับเขาถึงแม้จะมีงานที่ต้องแก้ไขอีกมาก แต่เขาก็ยอมเดินออกมาจากห้องทำงานเพื่อพบกับลูกค้าคนสำคัญที่เคยได้ยินเพียงชื่อ

“สวัสดีครับคุณเคลวิน ไม่ทราบว่ามีเรื่องอะไรให้ผมช่วย” ฉานินเอ่ยถามคนที่ยื่นหน้าอมึงทิ้งราวกับโกรธใครมาเป็นชาติด้วยน้ำเสียงเป็นมิตร ไม่นึกสงสัยอีกต่อไปว่าทำไมพวกบรรดานางแบบที่เขาเคยร่วมงานด้วยถึงได้พากันเพื่อถึงความหล่อเหลาของ ‘เคลวิน เทรเวน’

“ผมต้องการคุยกับคุณ” คาร์ลบอกเสียงดังหลังจากประเมินชายร่างผอมบางตรงหน้าที่สูงใกล้เคียงกับเขา

“ครับ งั้นเชิญทางนี้” ฉานินผายมือไปที่ห้องทำงานที่เขาเพิ่งก้าวออกมาได้ไม่นาน แม้ยังนึกไม่ออกว่าเจ้าของโรงแรมอย่างคาร์ลจะมีธุระสำคัญอะไรกับตัวเองก็ตาม

“ไม่ทราบว่ามีเรื่องอะไรให้ช่วยครับ” ฉานินถามด้วยประโยคเดิมหลังจากแขกนั่งลงบนโซฟาในห้องทำงานของเขาที่ออกจะรกไปสักหน่อย

“ผมแค่ต้องการจะแน่ใจอะไรสักหน่อย และคุณคือคนที่จะช่วยผมได้” คาร์ลเท้าข้อศอกกับหน้าขา แล้วเหลือบมองคนตรงหน้าอย่างพิจารณา

“งั้นหรือครับ แน่ใจเรื่องอะไรล่ะครับ” ฌานินถามกลับ

“เรื่องอะไรประมาณนี้นะครับ” คาร์ลล้วงรูปถ่ายที่เขาเอามาด้วยออกจากกระเป๋าเสื้อสูท ก่อนจะเลื่อนไปตรงหน้าฌานิน

ฌานินรับรูปนั้นมาพิจารณาแล้วก็ตกใจไม่น้อยเมื่อเห็นว่าเป็นรูปน้องสาวกับแม่หลานสาวตัวน้อยๆ ของเขาเมื่อไม่กี่วันก่อน แต่ก็ยังซ่อนความตกใจไว้ได้อย่างดีภายใต้สีหน้าเรียบเฉย

“ขอโทษครับ ผมไม่รู้ว่าคุณหมายถึงเรื่องอะไร”

คำตอบของฌานินทำเอาคาร์ลเลิกคิ้วน้อยๆ อย่างแปลกใจกับท่าที่ใจเย็นของคนตรงหน้า

“คุณไม่เข้าใจงั้นหรือครับ” คาร์ลถามเสียงเรียบ

“ครับ ผมว่าถ้าคุณอยากรู้อะไรก็ถามผมมาตรงๆ ดีกว่า” ฌานินจ้องตาคนตรงหน้าไม่มีหลบ

“คุณทำให้ผมแปลกใจนะครับมีสเตอร์อัครภาคิน” คาร์ลเอนหลังพิงพนักโซฟาขณะจ้องตาฌานินอย่างค้นหา

“อย่างนั้นหรือครับ” ฌานินแสรั้งทำเสียงแปลกใจ

“คุณเป็นคนฉลาดคนหนึ่งนะครับเท่าที่ผมทราบมา และถ้ามันเป็นแบบนี้จริง คุณก็น่าจะรู้ว่าผมต้องการทราบอะไร” คาร์ลบอกด้วยเสียงโทนเดิมคล้ายใจเย็น

“ไม่หรือครับ ปกติผมก็ไม่ค่อยจะฉลาดเท่าไร” ฌานินบอกเสียงกลั้วหัวเราะ

“ถ้าอย่างนั้นเราคงต้องมาพูดกันตรงๆ ใช่มั้ยครับ” คาร์ลถาม

“ก็คงจะอย่างนั้นครับ”

“ได้ครับ ถ้าคุณต้องการแบบนี้” คาร์ลบอกเสียงแข็ง เลิกทำ

ท่าที่สุภาพ “เด็กคนนี้เป็นลูกของใคร”

“แหม...นี่มันคำถามประเภทไหนกันล่ะครับ” ฌานินแสสร้งหัวเราะอีกครั้งแล้วทำหน้าตึง “คุณเอารูปแม่ลูกมาให้ผมดูแล้วถามว่าเด็กเป็นลูกใคร แสดงว่าเรื่องที่คุณฉลาดนั้นคงจะเป็นข่าวลือ” ฌานินก้ัดจนคาร์ลกัดฟันกรอด

“คุณรู้ว่าผมไม่ได้หมายถึงแม่” คาร์ลเอ่ยลอดไรฟัน

“อย่างนั้นหรือครับ”

“อย่ามาลีลา ผมต้องการรู้ว่าใครเป็นพ่อของหลานสาวคุณ!”

คาร์ลตวาด เทบจะกลายร่างด้วยความโมโห

“แล้วมันเรื่องอะไรที่ผมต้องบอกเรื่องของครอบครัวผมกับคนแปลกหน้าอย่างคุณด้วยล่ะครับ” ฌานินจ้องหน้าคาร์ลอย่างท้าทาย

“คุณกำลังท้าทายผม” คาร์ลเช่นเขี้ยว “คุณยังไม่เห็นว่าผมทำอะไรได้บ้างมิสเตอร์อัคราติน” คาร์ลบอกลอดไรฟันอย่างข่มขู่

“ถ้าคุณกำลังขู่ผมอยู่ละก็ ผมบอกเลยว่ามันไม่ได้ผล” ฌานินจ้องตามคนที่กรุ่นไปด้วยโทสะ ไม่มีที่ท่าเกรงกลัว “และคุณก็ยังไม่เห็นว่าผมทำอะไรได้บ้างเพื่อปกป้องครอบครัวที่มีกันแค่สามคนของผม” ฌานินบอกด้วยน้ำเสียงเด็ดเดี่ยว

“ผมรู้ว่าคุณรวย แต่คุณก็รู้ว่าผมรวยกว่าคุณหลายเท่า” คาร์ลข่ม

“แน่นอนว่าคุณรวยกว่าผมหลายร้อยเท่า แต่คุณก็ควรรู้ว่าผมดูแลน้องสาวกับหลานสาวผมได้อย่างสุขสบายมาหลายปี อย่าพูดถึงเงินของคุณที่มากกว่าผมหลายเท่าเลย แม้แต่ชื่อคุณ เรายังไม่เคยได้ยิน” ฌานินฟาดคำถากถางใส่หน้าคาร์ล

“คุณอยากจะประกาศสงครามกับผม?” คาร์ลเลิกคิ้วถาม

“ถ้ามันหมายถึงการปกป้องหลานสาวของผมจากคนแปลกหน้าอย่างคุณ” ฌานินเหลือบตาขึ้นมองชายตรงหน้า แม้เขาจะพอปะติด-

ปะต่อเรื่องได้ว่าชายตรงหน้าเกี่ยวข้องกับน้องสาวตัวเองอย่างไรก็ตาม แต่ไม่มีทางที่เขาจะบอกเรื่องของหลานสาวแน่นอน

“ใช่ครับ ผมจะทำ ต่อให้ผมต้องเสียอะไรไปแค่ไหนก็ตาม”

“คุณแน่นะมากที่ทำอย่างนี้ และผมหวังว่าคุณจะรู้อยู่แล้วว่าผล มันจะออกมาอย่างไร” คาร์ลเตือนเป็นครั้งสุดท้าย

“ถ้าอย่างนั้นคุณน่าจะได้คุยกับน้องสาวผม เพราะเท่าที่คุณ เห็นอยู่ตอนนี้ไม่ได้แม้แต่เศษเสี้ยวความบ้าบิ่นของธิดาเลย” ฌานิน เล่ายิ้มๆ “แล้วคุณจะได้รู้ว่าคุณคิดผิดแค่ไหนที่ล้อเล่นกับเสื่อแม่ลูกอ่อน อย่างธิดา”

“ฉันผมก็คงต้องจับแม่เสื่อมัดใส่กรงให้ได้ก่อน” คาร์ลเอ่ยลอด ไรฟันก่อนที่จะก้าวพรวดๆ ออกไปจากห้องทำงานของฌานิน

“งานเข้าแล้วมัยยะยายธิดา” ฌานินมองตามคนร่างสูงที่เดิน ออกไปจากห้อง แล้วถอนหายใจอย่างเหน็ดเหนื่อยเมื่อคิดถึงเรื่องที่จะ เกิดขึ้นในอีกไม่ช้า

4

“มามี๊” เด็กหญิงร่างป้อมๆ กระโดดเหิงๆ บนที่นอน
พร้อมตะโกนเรียกมารดาที่กำลังนั่งแต่งหน้าอยู่หน้ากระจก

“คะลูก มีอะไรคะ” หญิงสาวหันมาถามลูกสาวตัวน้อยที่ผม
เริ่มจะฟูฟ่องเพราะความซน

“หิวค่ะ” แสนดีบอกตาแป๋วจนคนเป็นแม่ยิ้มซ้ำ

“จะกินอะไรคะวันนี้” คุณแม่คนสวยเดินมารวบลูกสาวเข้ามา
กอดอย่างแสนรัก ก่อนจะกอดจุมกโด่งๆ ลงไปที่แก้มแดงๆ ของลูกสาว

“เค้ก...” เด็กหญิงตอบเสียงยานคาง

“โอเคจ๊ะ...รอคุณแม่แต่งตัวแป็บหนึ่งได้หรือเปล่าคะ”

“รอได้ค่ะ” แสนดีพยักหน้าชิงขัง

“เก่งจัง นางฟ้าของแม่” นิชาหอมแก้มลูกสาวก่อนจะผละไป
แต่งหน้าต่ออย่างรวดเร็ว

หญิงสาวก้าวลงจากรถราคาแพงด้วยท่าทางกระฉับกระเฉง
แล้วจึงอ้อมลงมาเปิดประตูอีกด้านให้สาวน้อยสวมกระโปรงกระโดด
ลงมา วันนี้เธอถือกระเป๋าราคาแพงติดมือมาด้วย

“ระวังลูก” นิชาเอ่ยเตือนเสียงหวานด้วยความเป็นห่วง

“มาเร็ว” นางฟ้าตัวแสบเร่ง เพราะคนเป็นแม่มีแต่ตรวจ
ความเรียบร้อยในรถว่าไม่ได้หลงลืมสิ่งสำคัญเอาไว้

“คะลูก เสร็จแล้วคะลูก เร่งจ้งเลยน้ำ” คุณแม่ยังสาวกดล็อก
รถยนต์แล้วจูงมือป้อมๆ ของลูกน้อยเข้าไปในร้านขนมหวานชื่อดัง
โดยไม่รู้เลยว่าตักเป็นเป้าสายตาของใครบางคนตั้งแต่ที่ทั้งสองออกมา
จากคอนโดฯ หู

“นายจะเข้าไปมั๊ยครับ” นพกลั่นใจถามเมื่อเห็นว่าผู้เป็นนาย
เอาแต่จ้องเขม็งไปที่สองแม่ลูก แต่ไม่ได้กล่าวอะไรเลยแม้แต่พยางค์
เดียว

“ไม่ ฉันจะรออีกหน่อย” คราวแรกนั้นคาร์ลแทบจะบุกขึ้นไป
ที่คอนโดฯ ของสองแม่ลูก แต่ด้วยความโชคดีหรือด้วยอะไรก็ไม่ทราบ
ได้ จู่ๆ คำพูดของออรอนกับฉานก็ผุดขึ้นมาในหัว

‘ถ้าอย่างนั้นคุณน่าจะได้อยู่กับน้องสาวผม เพราะเท่าที่คุณ
เห็นอยู่ตอนนี้ไม่ได้แม้แต่เศษเสี้ยวความบ่าบั่นของฉิชาเลย’

‘แล้วคุณจะได้รู้ว่าคุณคิดผิดแค่ไหนที่ล้อเล่นกับเสือแม่ลูกอ่อน
อย่างฉิชา’

‘คุณเคลวินครับ ก่อนที่ผมจะเอาบางอย่างให้คุณ ผมอยากจะ
บอกคุณให้คิดดีๆ ก่อนจะทำอะไรนะครับ อย่าใช้อารมณ์เป็นใหญ่’

‘คิดจะเล่นกับคนฉลาดๆ ฉันต้องฉลาดกว่า’ ชายหนุ่มเอ่ยเสียง
เรียบ แต่ตาจ้องเขม็งไปยังหญิงสาวกับเด็กหญิงตัวน้อยที่ชี้มือชี้ไม้
ไปยังบรรดาขนมหวานที่เรียงรายอยู่

“ครับนาย” เลขาฯ หนุ่มรับคำ

คาร์ลจ้องมองสองแม่ลูกอย่างไม่ฉลาดสายตาแม้แต่เสี้ยววินาที
ก่อนจะเคลื่อนตัวไปติดกระจกประตูรถ เมื่อหญิงสาวร่างแบบบางจูง
ลูกสาวตัวน้อยไปนั่งที่เก้าอี้ติดกระจกของร้านเหมือนรู้ใจคนที่ถ้ามองอยู่

“พระเจ้า!...” คาร์ลละเมอเมื่อได้พินิจคนตัวเล็กอย่างถี่ถ้วน รอยยิ้มของเธอช่างแสนสวย แววดตาที่เอ๋ๆ ทำเอาหัวใจเขาพองฟูแทบ คับอกด้วยความรู้สึกที่ไม่เคยสัมผัสมาก่อน “เธอดูพิเศษมากเลย” คาร์ลพิมพ์

“นายครับ คุณแพทมารอบพบ เธอบอกว่าคุณพ่อส่งมาคุยเรื่อง ที่ดินที่ภูเก็ตครับ” นพบอกเมื่อได้รับอีเมลจากเลขชาฯ อีกคนที่ประจำอยู่ที่บริษัท

“ฉันยุ่งอยู่ แกไม่เห็นหรือไง” เจ้านายเอ่ยเสียงเข้มอย่างห้วนจัด ด้วยความโมโห “แล้วถ้าตาแกนั้นยังเรื่องมากไม่ยอมร่างสัญญาอีก ละก็ บอกไปเลยว่าฉันไม่อยากได้ที่ดินนั้นแล้ว”

“คะ...ครับนาย” นพรับคำสั่งอย่างตะกุกตะกัก ก่อนจะก้มหน้า ก้มตาส่งอีเมลกลับไปให้เพื่อนร่วมงาน ไม่ต่อแยะเจ้านายอีกต่อไป ปล่อยให้เกาะกระจงมองคุณหนูต่อไปน่าจะดีแล้ว ดีกว่ามาตวาดใส่เขา

“อรัยมัยยะลูก” คุณแม่ยังสาวเอ๋ยถามเด็กหญิงตัวน้อย ที่กำลังเคี้ยวขนมตุ๋ยๆ และได้คำตอบเพียงการพยักหน้าเท่านั้น

“แล้วอย่างนี้แม่จะเลี้ยงไหวมัยยะลูก” นิชาพิมพ์มาก่อนจะหอม ลูกสาวพอดใหญ่ จากนั้นก็ได้แต่นั่งคอยเช็คครีมที่เลอะปากลูกสาว ที่เอาแต่กินไม่ยอมหยุดยอมจ๋า แล้วก็ต้องสะดุ้งเมื่อโทรศัพท์มือถืออีราคา แพงดังขึ้น

“นิชาคะ” นิชากรอกเสียงลงไปอย่างเป็นกันเองเมื่อเห็นว่า ใครโทร. มา

“แกอยู่ไหนยะ” เสียงแหลมๆ ดังลอดมาตามสาย ทำเอานิชา อุดมยิ้มไม่ได้

“อยู่ร้านขนมกับแสนดีคะ มีอะไรหรือเปล่าคะ” นิชาถามกลับ

“เปล่า ฉันก็แค่สงสัยว่าวันนี้แกจะพาหลานฉันไปเที่ยวไหนอีก”

ฉานินบอกอย่างไม่ใส่ใจทั้งที่ความจริงเขาโทร. หาน้องสาวก็เพราะ
ความเป็นห่วงล้วนๆ

“คงอยู่แถวๆ นี้แหละค่ะ มีอะไรให้รับใช้คะ” นิษาถามอย่างขบขัน

“ฉันมีนัดคุยกับลูกค้าจนถึงเย็นยะ ไม่ได้มีเวลาว่างมากเหมือน
แกสักหน่อย”

“อ้าว ยุ่งแล้วทำไมไม่มีเวลาโทร. หาคนว่างงานได้ล่ะคะ” นิษา
แหย

“ฉันก็ต้องมีเวลาพักหายใจบ้างสิยะ แล้วเย็นนี้ไปดินเนอร์นอก
บ้านกัน” ฉานินรวบรัด

“แหม...นี่ก็ยังคะถึงได้ชวนนิษากับแสนดีไปดินเนอร์” นิษา
เล็กคิ้วน้อยๆ ก่อนจะหยิบทิชชูมาเช็ดปากให้ลูกน้อยที่เป็นคนครีมเค้ก
อีกครั้ง

“ก็ไม่ได้มีอะไรหรอกยะ ลูกค้าคนสุดท้ายของฉันนัดคุยที่ร้าน
อาหารนะ แล้วแสนดีก็ไม่เคยไปร้านนั้น ฉันก็เลยชวนแก” ฉานิน
อธิบายอย่างติดจะรำคาญ

“อ้อ โอเคค่ะ ก็โม่งดีคะ”

“ประมาณทุ่มหนึ่ง เดี่ยวฉันจะส่งที่อยู่ร้านไปให้แกที่หลัง แคนี่
นะ ไปทำงานก่อน” ปลายสายเอ่ยแค่นั้นก่อนจะตัดสายไป

นิษาส่ายหน้าหน่อยๆ แล้วเก็บโทรศัพท์มือถือลงในกระเป๋า

“ถึงแล้วค่ะ คนสวยของแม่” นิษาหันไปบอกลูกสาวตัวน้อย
ทันทีที่จอดรถในลานจอดรถกลางแจ้งของร้านอาหารที่นัดแนะกับ
พี่ชายเสร็จ

“ฉวย...หม๊าๆ” เด็กหญิงตัวน้อยชะเง้อชะเง้อออกไปนอกกร
รจนแม่เอื้อมมือมาปลดเข็มขัดนิรภัย จึงยืนขึ้นบนเบาะของรถ

“จะลูก ยืนดีๆ นะคะ เดี่ยวแม่ไปเปิดประตูให้” นิษาสั่งแล้วคว้า

กระเป๋ามาถือไว้ จากนั้นค่อยวิ่งเหยาะๆ ไปเปิดประตูให้ลูกสาว

“ไปคะ...มา嘛” แสนดีเอื้อมจับมือมารดาก่อนที่จะถูกจับจูง
เข้าไปในร้านอาหาร

“จะเอาใจต่อครับนาย” นพเอ่ยถามหลังจากเป้าหมาย
ที่เขากับเจ้านายติดตามมาทั้งวันเดินลับสายตาไป

“รอ...” คาร์ลสั่งอย่างเฉียบขาด

“แต่วันนี้ทั้งวันนายยังไม่ได้ทานอะไรเลยนะครับ ผมว่าเราน่าจะ
กลับกันก่อน” นพเสนอเพราะความเป็นห่วงเจ้านาย

“ฉันถามความคิดเห็นแกหรือไงนพ ฉันสั่งให้รอก็รอ ไม่ต้อง
พูดมาก” คาร์ลหันมาตวาดเป็นครั้งที่เท่าไรไม่รู้ของวัน

“ครับนาย” เลขาฯ หนุ่มพยักหน้าหงิกๆ นึกอยากเชกกบาล
ตัวเองนักที่แสร้งไม่ดูอารมณ์ของเจ้านาย

“ไอ้โง่ นพ แกน่าจะรู้ว่าเวลานายโมโหเป็นยังไง ยังจะเสนอ
ความคิดโง่ๆ ไปอีก แกอยากตงงานก่อนเวลาอันควรหรือไงวะ”

“สิ่งพลให้สืบเรื่องสองพี่น้องนี่อย่างละเอียด ฉันต้องรู้ทุกเรื่อง
ทุกปัญหาของสองคนนี่”

น้ำเสียงจริงจังของเจ้านายกระชากนพออกจากห้วงความคิด
แทบจะทันที

“ครับนาย”

“แต่ต้องเงียบที่สุด ทำยังไงก็ได้ไม่ให้สองพี่น้องนี้รู้ตัว” คาร์ล
สั่งเพิ่ม

“รับทราบครับนาย”

“อย่าให้พลาดอีก ฉันต้องการข้อมูลไม่เกินวันอาทิตย์นี้”

“จะบอกพลเดี๋ยวนี้ครับนาย” เลขาฯ หนุ่มรับคำก่อนจะต่อสาย
ถึงเพื่อนร่วมงานอีกคน แล้วแจ้งงานที่เจ้านายสั่งทันที

ในร้านอาหารระดับกลางๆ ครอบครัวหนึ่งนั่งรออาหาร
อย่างใจเย็นท่ามกลางเสียงเพลงสากลที่เปิดคลออย่างโรแมนติก

“ร้านนี้บรรยากาศดีจังนะคะ” นิษาเงยหน้าจากลูกสาวบนตัก
แล้วบอกพี่ชายที่นั่งตรงข้าม

“แน่นอนยะ เทศ์ชั้นนี้แล้วจะมากะโหลกกะลาได้อย่างไรกัน”
ฉานินจิบปากจิบคอบอกอย่างมีจริต แล้วยกแก้วค็อกเทลสีฟ้าอ่อน
ขึ้นจิบ

“แหม จะไม่ถ่อมตัวไปหน่อยหรือคะ” นิษาเอ่ยล้อ

“ถ่อมตัวทำไมยะ ก็มันความจริง”

นิษาส่ายหน้าบ่อยๆ อย่างเห็นชั้นคำพูดแสดงความมั่นใจใน
ตัวเองของพี่ชาย แล้วหันไปหยอกล้อกับลูกสาวต่อ

“นี่นิษา ฉันทามอะไรหน่อยสิ” ฉานินเรียกน้องสาว

“เอาสิคะ จะถามอะไร” นิษาเงยหน้าขึ้นมองเล็กน้อยแล้ว
หันไปสนใจมือของลูกสาวที่เริ่มดึงผ้าปูโต๊ะ

“สัญญาก่อนว่าแกจะไม่โกรธ” ฉานินหยิ่งเชิง

“วันนี้มาแปลกนะคะ” นิษาเลิกคิ้วขณะพิมพ์

“เอาน่า สัญญามาสี”

“คะ สัญญา” นิษาพยักหน้าเออออ

“แกสัญญาแล้วว่าจะไม่โกรธนะ” ฉานินอีกอัก ลังเลขึ้นมา
ครมครัน “คือ...ฉันสงสัยมานานแล้วนะ วันนี้ก็ขึ้นได้เลยอยากรู้...
พ่อของแสนดีเป็นใครหรือ”

คำถามของพี่ชายทำเอานิษาชะงักก็ ก้มเขม็งไปที่คนถาม

“อย่ามองฉันแบบนั้นได้มัยเล่า ก็แกสัญญาแล้วว่าจะไม่โกรธ”

ฉานินละล้าละลักบอก

“แล้วอยู่ดีๆ ทำไมถึงได้ถามขึ้นมาล่ะคะ” นิษาถามกลับ ไม่ได้
โกรธเคืองพี่ชายใจสาวแต่อย่างใด เธอเพียงแค่ออกใจที่เขาถามก็เท่านั้น

เพราะตลอดเวลาที่ผ่านมา ฉานินไม่เคยเอ่ยปากถามเธอแม้แต่คำเดียว
“ก็ฉันสงสัยงัยละยะ” ฉานินแหวกหลบเกลื่อนท่าทางพิรุณของ
ตัวเอง

“ก็แค่แปลกใจ ไม่เห็นต้องอารมณ์เสียใส่เลยนี่นา” นิชางมิ่งำ
“ที่จริงมันก็ได้เป็นความลับอะไรหรอกคะ เห็นพีไม่ถาม นิชาเลย
ไม่ได้บอกอะไร” นิชาเล่าอย่างใจเย็นก่อนกดจุกกับแก้มยุ้ยของ
ลูกสาวที่นั่งสงบเสงี่ยมอยู่บนตัก

“นี่แกปล่อยให้ฉันสงสัยอยู่ตั้งสองสามปีเลยนะนิชา แกรู้
หรือเปล่า” ฉานินบอกเสียงหลง

“ก็ไม่เห็นถามนี่คะ”

“ก็ฉันคิดว่าแกไม่อยากพูดถึงนะสิ”

ฉานินตอบกลับมาเช่นนั้นทำให้นิชากลั้นขำน้อยๆ

“ก็ไม่ได้อยากพูดถึงหรอกคะ...” นิชาตั้งท่าจะเล่าแล้วก็ชะงัก
เมื่อบริกรยกอาหารมาเสิร์ฟเสียก่อน

“งั้นก็บอกมาสิยะ ปล่อยให้ฉันลุ่นอยู่ได้” ฉานินเร่งเร้าเมื่อ
บริกรหนุ่มเดินพ้นโต๊ะไป

“ใจเย็นสิคะ ให้เสนต์ทานข้าวก่อน” นิชาบอกขณะจัดท่าทาง
ให้ลูกสาวนั่งรับประทานอาหารได้สะดวก แล้วจึงตักอาหารใส่จานให้
เด็กน้อย

“แกนี่มันสี่ลาจจริงๆ” ฉานินค้อนขวิด แต่ก็ช่วยน้องสาวตัก
เนื้อปลาที่ไม่มีก้างใส่จานหลานสาวที่ไม่สนใจโลกภายนอกแล้ว

“โอเค เราถึงไหนกันแล้วคะ”

“ยังไม่ถึงไหนเลยยะ” ฉานินสะบัดเสียงบอก

“โอเค อิม...เขาเป็นเจ้าของโรงแรมที่นิชาไปออกแบบตอน
เรียนปีสุดท้ายนะคะ”

“นี่แกนอนกับเจ้านายตัวเองงั้นหรือ” ฉานินร้องเสียงหลงจน

น้องสาวตะครุบปากไว้ไม่ทัน

“จะเสียงดังทำไมล่ะคะ นิชาไม่ได้ทำงานให้เขาสักหน่อย แล้วเราก็กินด้วยกันด้วย มันเป็นเรื่องดีนะค่ะ” นิชาเล่า

“โดยทางเทคนิคแล้วเขาก็เป็นเจ้านายแก็” ฌานินหรีตตามองน้องสาว

“เขาเป็นเจ้าของโรงแรมที่จ่ายเงินให้คนที่ว่าจ้างให้นิชาออกแบบค่ะ พุดแบบนี้จะชัดเจนกว่า” นิชาบอกแล้วเริ่มลงมือกินอาหารตามลูกสาว

“ทำไมแกยังพุดเรื่องนี้ได้หน้าตาเฉยคะนิชา นี่มันเรื่องคอขาดบาดตายเลยนะ” ฌานินเอ็ดน้องสาวที่ไม่มีท่าทางเคร่งเครียดเหมือนเขาแต่อย่างใด

“ก็มันผ่านมานานแล้วนี่คะ จะให้เครียดไปทำไม” นิชาว่า

“ฉันเพิ่งรู้ เพราะฉันถือว่าเรื่องยังไม่จบอยู่ แล้วแกก็ช่วยมีท่าทีเสียใจบ้างได้มั้ยคะ”

“ตอนนั้นเสียใจมันก็เสียใจหรอกค่ะ แต่พอมาถึงตอนนี้ก็ไม่มีเรื่องให้ต้องเสียใจเลยสักนิดนี่คะ เพราะนิชาได้นางฟ้าตัวน้อยอย่างแสนดีมากอด” นิชาบอกความจริงกับคนเป็นพี่ ไม่คิดปิดบัง

“ยะ แล้วเขารู้หรือเปล่าว่าแกท้องลูกเขานะ” คำถามของฌานินทำเอานิชาสะดุ้ง

“ก็...รู้...มั้งคะ” นิชาพึมพำขณะคิดทบทวน

“มั้งคะ หมายความว่าแกไม่แน่ใจใช้หรือเปล่า” ฌานินคาดคั้น

“ก็หลังจากคืนนั้นนิชาก็ลาออก แล้วก็ไม่ได้ข่าวเขาอีกเลยนี่คะ”

นิชาตอบอย่างจนแต้ม

“แสดงว่าเขาไม่รู้ว่าแกท้องกับเขา”

“มั้งคะ...”

“แล้วถ้าเขารู้ขึ้นมาแกจะทำยังไงล่ะ...นิชา” ฌานินเอ็ดอีกครั้ง

นี่ก็อยากจะหวนน้องสาวขึ้นมาทันที “แล้วถ้าเขาอยากได้ลูกขึ้นมาล่ะ”

“เรื่องมันนานมาแล้วค่ะ ถ้าเขารู้ เขาคงรู้ไปนานแล้ว” นิษาว่า “แล้วเรื่องที่เกิดขึ้นก็เป็นอุบัติเหตุ เขาคงไม่คิดจะไล่ตามนักศึกษาที่ไม่รู้จักแม้แต่ชื่อหรอกค่ะ”

“ไม่รู้จักชื่อ? แกทำงานให้เขา เขาก็ต้องรู้จักแกสิ” ฉานินว่า

“ไม่รู้จักหรอกค่ะ ก็นิษาใช้...ชื่อปลอม” คำตอบของคนเป็นน้องทำเอาฉานินอ้าปากค้าง “ก็ตอนนั้นเป็นปีสุดท้าย เพื่อนนิษาบอกว่าไหนๆ ก็จะจบแล้วต้องทำอะไรไว้เป็นอนุสรณ์...”

“แกก็เลยใช้ชื่อปลอมทำงาน” ฉานินต่อให้

นิษาพยักหน้าหนึ่งๆ ยอมรับ

“โอ๊ย! ฉันจะบ้าตาย...นี่แกเคยคิดจะทำอะไรที่ปกติเหมือนกับคนอื่นเขาบ้างมั๊ยนิษา” ฉานินกุมขมับ

“ตอนนั้นมันวัยศึกคะนองนี่...ตอนทำก็ไม่ได้คิดอะไรด้วย เพื่อนมันยุ”

“แล้วถ้าเขาเจอแกขึ้นมาล่ะ แกจะทำยังไง” ฉานินวกมาคำถามเดิม

“ก็ไม่ทำอะไร” นิษายักไหล่ “ถึงเขาจะรู้ว่าแสนดีเป็นลูกเขานิษาก็แน่ใจว่าเขาคงไม่อยากรับผิดชอบแสนดีหรอกค่ะ” เธอบอกอย่างมั่นใจ

“ทำไมแกถึงมั่นใจขนาดนั้น”

“ก็เขาเป็นคนที่ค่อนข้างจะเก็บตัว เรื่องผู้หญิงยังไม่ค่อยมีให้เห็นนับประสาอะไรกับเรื่องลูก นิษาว่าเขาคงรักอิสระมากๆ เลย เพราะอย่างนั้นไม่มีทางที่เขาอยากจะมีลูกตัวเองไว้กับลูกหรอกค่ะ” นิษาบอกอย่างมีหลักการ

“แล้วถ้าเขาอยากล่ะ” ฉานินคาดคั้นอีก

“เขาก็ทำอะไรไม่ได้ เพราะคนที่มีสิทธิ์ในตัวแสนดีคือนิษา

คนเดียว เขาไม่มีทางได้สิทธิ์เลี้ยงดูแสนดีถ้านิชาไม่ยอม”

“แล้วถ้าเขาตรวจดีเอ็นเอ?”

“การตรวจดีเอ็นเอต้องได้รับความยินยอมให้ตรวจจากคนเป็นแม่ในกรณีที่แสนดีอายุยังไม่ถึงสิบแปดคะ ในเมื่อนิชาไม่ยอม เขาก็ทำอะไรไม่ได้สักอย่าง” นิชายกไหล่

“นี่แกคิดไว้หมดแล้วสิ” ฉานินพิมพ์่า “ถึงว่า ไม่ยอมให้ฉันรับรองเป็นพ่อแสนดี แกนี่มันร้ายจริงๆ นิชา”

“ก็ทำการบ้านมานิดหน่อยคะ มีลูกสาวกับเขาคนเดียวนี้คะ จะให้คนอื่นแย่งไปง่ายๆ ได้ยังไง” นิชาก็รับคำชมของคนเป็นพี่แล้วกลับมาใส่ใจสาวน้อยที่เปราะอะเปื้อนไปด้วยเศษอาหารข้างกายแทน

ฉานินจ้องมองภาพตรงหน้าแล้วถอนหายใจอย่างปลงตก เห็นที่ว่าพ่อของหลานต้องรับศึกหนักเสียแล้ว คราวแรกเขาคิดไม่ถึงว่าน้องสาวจะเตรียมตัวไว้ดิบตีขนาดนี้ มวยคู่นี้คงสนุกน่าดู ไม่เชื่อก็รอดดูต่อไปสิ หี...เคลวิน เทรเวน แล้วผู้ชายคนนั้นจะได้รู้ฤทธิ์ยาของตัวแสบของเขา ว่าผู้หญิงฉลาดเป็นกรดนั้นเป็นยังไง

“ออกมาแล้วครับนาย” นพหันไปบอกชายหนุ่มที่นั่งอยู่บนเบาะหลัง เมื่อเห็นว่าคนที่ตนติดตามมาตลอดทั้งวันอุ้มเด็กหญิงตัวน้อยออกมาด้วย “สงสัยกินอิ่มแล้วคงวังงนะครับ” นพอมยิ้มน้อยๆ โดยไม่รู้ตัวเลยว่าตนคิดดังจนอีกคนได้ยินชัดเจน

“นั่นนายฉานินที่เราไปเจอวันนี้ใช่หรือเปล่า” คาร์ลถามลูกน้องทันทีที่เห็นว่าผู้ชายคนหนึ่งวิ่งตามมาเปิดประตูให้แม่ของลูกเขา

“ครับนาย สงสัยมาทานข้าวนอกบ้านกัน ครอบครัวนี้น่ารักจังนะครับ” นพก็ยิ้มกว้างกว่าเดิมเพราะคิดถึงครอบครัวของตัวเองที่อยู่ต่างจังหวัดขึ้นมา ไม่ทันคิดว่าคำพูดของเขาจะกระแทกใจเจ้านายเข้าอย่างจัง

“ครอบครัวห้าเหวอะไรกัน” คาร์ลเช่นเขี้ยว “ตามไปนพ อย่าให้คลาดสายตา”

“ครับนาย” นพรับคำสั่งแล้วจึงขับรถตามเป้าหมายไป จากนั้นรถทั้งคันก็ตกอยู่ในความเงียบมาตลอดทาง จนเป้าหมายเลี้ยวเข้าคอนโดมิเนียมหรูที่เขาจำได้ว่าเป็นที่เดียวกันกับเมื่อช่วงบ่าย

“สงสัยจะไม่ใช่ไหนกันแล้วละครับ” นพเสนอความคิดเห็น

“รอก่อน ฉันต้องแน่ใจว่ายายตัวแสบจะไม่ไหวตัวทันก่อนเราลงมือ” ตามคำขอร้องของสาวร่างแบบบางที่ลงจากรถหรูเหม็งตอนออกคำสั่ง แล้วความจริงบางเรื่องก็กระทบใจอย่างจังจนเขาต้องออกคำสั่งกับลูกน้องอีกครั้ง “พวกรุ่นนี้ต้องมีรายการที่อุปเทนของรถทุกยี่ห้อในปีนีวางบนโต๊ะทำงานของฉัน ได้มั๊ยนพ”

“ได้ครับนาย” เลขาฯ หนุ่มรับคำสั่งแล้วกดมือถือหาเพื่อนร่วมงานอย่างเร่งรีบ

“ดี”

“ฉันจะต้องมีทุกอย่างเหนือกว่าไอ้ดีไซเนอร์ตั่งตั้งนั้นให้ได้ก่อนจะไปรบรากับแม่ของลูก!”

“ทำไมกลับตึกจ้งลูก” คุณหญิงเพ็ญแขเอ่ยทักลูกชาย
คนโตทันทีที่เขาเดินเข้าไปในห้องโถง

“ไปทำธุระมาล่ะครับแม่” คาร์ลเหลือบมองนาฬิกาแขวนเรือนใหญ่บนผนังแล้วหันมาตอบมารดา แปลกใจเล็กน้อยที่ตอนนี้เกือบสว่างเข้าสู่เช้าวันใหม่ “แล้วแม่ทำอะไรอยู่ครับ ทำไมนอนตึกจ้ง” เขาถามขณะเดินไปนั่งที่โซฟาเดี่ยวเยื้องกับมารดา

“แม่ตรวจดูรายชื่อแขกที่จะเชิญมางานงานนะจ๊ะ อีกไม่กี่วันก็จะถึงแล้วเลยต้องตรวจซ้ำก่อน เผื่อมีใครตกหล่น” คุณหญิงเพ็ญแขบอกยิ้มๆ แล้วจ้องลูกชายเหม็ง “เราเคลียร์คิวไว้ให้แม่แล้วไซ้มั๊ยคาร์ล”

“ครับแม่ พลจัดการให้แม่เรียบร้อยแล้ว” ลูกชายบอกส่งๆ แล้วคว่ำการ์ดเชิญบนโต๊ะขึ้นมาดูไปพลางๆ “เชิญแขกเยอะเหมือนกันนะครับ”

“แนลสิลูก งานการกุศลแบบนี้จะได้มีเงินไปทำบุญเยอะๆ” คุณหญิงเพ็ญแขว่า

“Sandee Brand’s นี่มันอะไรกันครับ” คาร์ลเงยหน้าถามมารดาอย่างสงสัย หลังจากที่ยังมองตัวหนังสือบนการ์ดเชิญสี่เหลี่ยมๆ ของมารดา

“อ้อ ร้านของเพื่อนเซอลินเขานะ ออกแบบเก่งมากเลย แม่เคยไปดูงานมาแล้ว ทั้งที่อายุยังน้อยอยู่เลยนะนั่น”

“หรือครับ” คาร์ลขมวดคิ้วมุ่น ชื่อร้านนี่มันคຸ້ນๆ ซอบกล

“จริงสิลูก เห็นเซอลินบอกว่าเขาจะออกแบบเสื้อผ้ามาร่วมประมูลกับเราด้วยนะ บ้านนี้เขาน่ารักกันจริงๆ” คุณหญิงเพ็ญแขหัวเราะร่วนอย่างถูกอกถูกใจเมื่อคิดถึงบทสนทนาที่ร้านอาหารเมื่อหัวค่ำ

“ดูท่าว่าแม่จะสนิทกับครอบครัวนี้จริงนะครับ”

“อยากจะสนิทมากกว่าจะ บ้านนี้เขาน่ารักจริงๆ ลูกน่าจะได้เจอ” คุณหญิงเพ็ญแขว่า นี่หากไม่ติดว่าณิชามีลูกน้อยอย่างหนูแสนดีแล้ว ท่านอาจจะเป็นแม่สื่อแม่ชักให้ลูกชายของท่านก็เป็นได้ เพราะหญิงสาวช่างถูกใจท่านเหลือเกิน ท่าทางเรียบร้อยอ่อนโยน แต่แววตาฉลาดทันคน

“คุณแม่ยังไม่เลิกหาคุณให้ผมอีกหรือครับ” คาร์ลลอกตาอย่างเซ็งๆ เมื่อมารดาเริ่มเรื่องจับคู่อีกแล้ว

“คาร์ล หัวอกคนเป็นแม่ก็อยากให้ลูกเป็นฝั่งเป็นฝาทั้งนั้นนะ” คุณหญิงเพ็ญแขบอกเสียงนุ่ม “เราก็อายุไม่ใช่บ่อยๆ แล้ว น่าจะหาเพื่อนคู่คิดได้แล้วนะลูก”

“เอาไว้ผมจะลากมาราบคุณแม่ละกันนะครับ” ชายหนุ่มตอบ

อย่างไม่สะทกสะท้าน “ขอตัวนะครับคุณแม่ พรุ่งนี้ผมต้องไปทำธุระแต่เช้า”

“ไปเถอะลูก อีกเดี๋ยวมแม่ก็จะไปนอนเหมือนกัน รอให้น้องกลับก่อน” คุณหญิงเพ็ญแขบอกอย่างไม่ติดใจอะไร

“ถ้าคุณแม่รอเซอลีนอาจจะได้นอนตอนหลับปิดเลยนะครับ”

“ตาคารลีนี น้องไม่ได้เถลไถลขนาดนั้นเสียหน่อย” คุณหญิงเพ็ญแขเอ็ดลูกชาย

“จริงหรือครับ ขนาดผมอยู่ต่างประเทศยังได้ยินกิตติศัพท์เซอลีน” ชายหนุ่มหัวเราะในลำคอเมื่อคิดถึงข่าวคราวที่น้องสาวสร้างไม่เว้นแต่ละวัน

“เรานี้ยังงัยกันนะ ไหนบอกว่าจะไปนอนงัย ทำไมมายืนยันว่าน้องอยู่ตรงนี้ฮะ”

“ไปแล้วครับแม่ รีบนอนนะครับ” คาร์ลยอมแพ้แล้วเดินมาหอมแก้มมารดา

“จ้ะลูก” คุณหญิงเพ็ญแขมองตามหลังลูกชายที่ก้าวเดินขึ้นชั้นบนไป นี่ท่านคงไม่ได้เลี้ยงลูกผิดจนเสียนิสัยหรือหะ แต่หากเป็นอย่างนั้นแล้วท่านจะทำอย่างไรได้ ในเมื่อลูกทั้งสองคนก็โตๆ กันหมดแล้ว จะมาตัดนิสัยตอนนี้เห็นที่คงจะลำบาก

5

หญิงสาวที่สวมเดรสเนื้อดีราคาแพงจากห้องเสื้อของพี่ชายเลียวรตเข้ามาที่ลานจอดรถของโรงแรมดัง ซึ่งครั้งหนึ่งเธอเป็นคนออกแบบตกแต่งภายใน คิดแล้วก็แอบหวั่นใจเล็กน้อยว่าจะเจอกับคนที่เธอพยายามหนีเขามาตลอดเวลาสามปีหรือไม่

“คนเยอะจัง...มามี” เด็กหญิงตัวน้อยที่นั่งอยู่บนเบาะข้างคนขับเงยหน้ามองแม่หลังจากเห็นบรรดาไฮโซเดินกรุยกรายเข้าไปในโรงแรม

“อยากกลับมัยจ๊ะ” นิษาเอ่ยถามลูกอย่างฉวยโอกาส หากลูกอยากกลับแล้ว เธอก็อาจจะมีข้อแก้ตัวกับพี่ชายได้ แต่ยังไม่ทันจะได้ฟังคำตอบของลูก มือถือราคาแพงในกระเป๋าแบรนด์เนมก็ดังขึ้น นิษาจึงต้องรีบขับรถไปจอดในลานจอดรถที่ยังเหลือที่ว่างอยู่

“ถึงแล้วคะ กำลังจะเข้าไป” นิษากดรับสายแล้วกรอกเสียงลงไป เพราะแน่ใจว่าคนปลายสายคงโทร. มาเร่งเธอ

“แกบอกว่ถึงตั้งแต่ครึ่งชั่วโมงที่แล้วนะนิษา จนตอนนี้ฉันยังไม่เห็นแกโผล่หัวมาเลย” ฉานินแหวกกลับมาตามสาย “นี่คุณหญิงเพ็ญแซก็ถามหาแกหลายรอบแล้วด้วย”

“ก็ถึงแล้วนี่ไงคะ เดี่ยวรีบลงไปเลยคะ ขอแค่ช่วยวางสายก่อน

“ได้มั๊ย” นิษาหนีบมือถือไว้กับไหล่บางแล้วเอื้อมมือไปปลดเข็มขัดนิรภัยให้ลูกสาว

“ยะ ถ้าฉันไม่เจอแกภายในห้านาที ฉันจะลงไปลากตัวแกมาเลย” คนเป็นพี่หูเสียงเซียว

“โอเคคะ แค่นี้คะคะ” นิษาบอกก่อนกดตัดสายอย่างแข็งๆ “ป้าสววยเขาโทร. มาตามเราแล้วละคะแสนดี เราต้องวิ่งแล้วละ”

“วิ่งๆ เร็ว” เด็กหญิงตัวน้อยยิ้มร่าแล้วผลักประตูตามหลังแม่ออกมา

“ลูกสาวแม่เก่งจัง เปิดประตูเองได้แล้ว” นิษาก้มหน้าชมลูกสาวทันทีที่แสนดีสอดมืออูมๆ เข้ามาในมือของเธอ

“แซน...ดีเก่ง...แซน...ดีเก่ง” เด็กหญิงตัวน้อยยิ้มร่ารับคำชมจนนิษาอดหัวเราะไม่ได้ขณะจับจูงลูกสาวตัวน้อยเข้าไปในโรงแรมอย่างไม่เร่งรีบ แล้วก็ต้องแปลกใจเมื่อภายในของโรงแรมไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปแม้แต่น้อย ทั้งที่เธอคิดว่าอย่างน้อยทางโรงแรมก็น่าจะแต่งเติมจากเดิมที่เธอเคยออกแบบไว้บ้าง แต่นี่กลับไม่เลย

ครั้งแรกที่เธอรู้ชื่อสถานที่จัดงานนั้นทำเอาเข้าแทบทรุด แต่ก็คิดว่าคงจะไม่โชคร้ายขนาดจะเจอกับใครบางคน เธอหลีกเลี่ยงมาตลอดสามปีในคืนนี้หรอก

“มาร่วมงานประมุذنะคะ” พนักงานโรงแรมเอ่ยทักทันทีที่สองแม่ลูกหยุดอ่านป้ายบอกสถานที่จัดงานประมุذن

“คะ ไม่ทราบว่าจะไปทางไหนคะ” นิษาถาม

“เชิญที่ชั้นสามห้องจัดเลี้ยงด้านขวามือคะ ใช้ลิฟต์ตัวขวาสุดนะคะ” พนักงานสาวแจกแจ่งถึยิบ ทำเอาเด็กหญิงตัวน้อยที่ยืนเคียงข้างมารดาอ้าปากค้าง

“คะ ขอบคุณนะคะ” นิษาเอ่ยขอบคุนเบาๆ แล้วจูงลูกสาวตัวน้อยไปยังลิฟต์ที่อยู่ไม่ไกล

“ขวาสุด... मामी” เด็กหญิงตัวน้อยดึงมารดาไปยังลิฟต์ที่พนักงานคนเมื่อครู่บอก

“เอางั้นเลยหรือคะ” นิซาหัวเราะเล็กน้อยๆ ชั้นท่าทางจริงจังของลูกสาว แต่ก็ยอมเดินตามหนูน้อยที่จุดเธอไปแต่โดยดี “ชั้นไหนคะลูก” นิซาเอ่ยถามหลังจากที่ก้าวเข้ามาในตัวลิฟต์

“ชั้นสาม... मामी... แชน... ดี... ฐู” เด็กหญิงตัวน้อยปล่อยมือจากมือมารดา แล้วเขย่งเท้าเพื่อกดหมายเลขลิฟต์

“ลูกใครนี่ เก่งจังเลย” นิซาซึ่งยื่นมองลูกสาวตัวน้อยอยู่นาน ก้มลงหอมแก้มยู่ๆ อย่างมันเขี้ยว

“ลูก मामी” เด็กหญิงตัวน้อยยิ้มตาหีตออบคนเป็นแม่

“ใช่แล้ว ลูกสาว मामीคนเดียว...” นิซาหัวเราะเล็กน้อยๆ แล้วก็ต้องชะงักเพราะเสียงโทรศัพท์กริ่งร้องอีกครั้ง

“ให้ตายสิ... ฌาน นิซาอยู่หน้างานแล้ว จะเร่งอะไรขนาดนั้น” นิซาพ่นลมหายใจออกจมูกอย่างแข็งๆ เมื่อเห็นว่าเบอร์ที่ปรากฏบนหน้าจอเป็นเบอร์ของพี่ชาย

“อย่า! อย่าเข้ามานิซา” ปลายสายตะโกนกลับมา “แกต้องกลับไปเดี๋ยวนี้เลยนิซา”

“ทำไมคะ เกิดอะไรขึ้น” นิซาขมวดคิ้วมุ่น จับต้นชนปลายไม่ถูกเมื่อคนที่เร่งเธอเมื่อไม่กี่นาทีที่ก่อนโทร. มาบอกให้เธอกลับไป

“ไม่มีเวลาอธิบายแล้ว ฐูแค่ว่าแกต้องกลับไปเดี๋ยวนี้” ฌานินตัดบท

ติง! ประตูลิฟต์เปิดออกพอดี คุณแม่ยังสาวจึงจำต้องก้าวออกมาก่อนอย่างช่วยไม่ได้

“เกิดอะไรขึ้นนะฌาน บอกฉันมาสิ” นิซาเข้าชี้ขณะที่มือยังกุมแขนของลูกสาวแน่น

“ก็พ่อ...”

ตุ๊ด!

“ฉาน! ฉาน! ฉาน!” นิชาเรียกปลายสายที่อยู่ๆ ก็ตัดสายไป
ตุ๊ดๆ “แล้วอย่างนี้จะรู้มัยว่าเกิดบ้าอะไรขึ้นนะ” นิชาบ่นพึมพำ

“มามี...ช่วยรอ” เด็กหญิงแสนดีกระตุกมือมารดาเป็นเชิงบอก
แล้วบู้ย ใ้ไปยังทางเข้างานเลี้ยงที่อยู่ไม่ไกล

“รอแป็บหนึ่งนะลูก ให้แม่โทร. หาป้าสวยก่อน” นิชาก็มลงบอก
ลูกสาวขณะต่อสายหาคนเป็นที่

“พีนิชา! แสนดี!”

สองแม่ลูกหันขวับไปยังเสียงเรียกแล้วก็ไม่นึกประหลาดใจ เมื่อ
เห็นว่าใครเป็นคนตะโกนเรียกเธอและลูกสาวอย่างไม่นึกอาย จะอาย
ทำไม ก็ในเมื่อคนเรียกเป็นลูกสาวเจ้าของงานนี่นา

“คุณเชอลีน สวัสดิ์ค่ะ” นิชาเอ่ยทักหญิงสาวในชุดออกงานที่...
ออกจะวาบหวิวไปหน่อยสำหรับงานการกุศล

“ซา...หวัด...ดีค่ะ” เด็กหญิงแสนดียกมือไหว้พี่สาวที่เคยเจอ
อย่างน่าเอ็นดู

“สวัสดิ์ค่ะพีนิชา วันนี้สวยจังเลยนะคะ น้องแสนดีก็น่ารัก”
คุณหนูเชอลีนยกมือไหว้คนอายุมากกว่าไม่กี่ปี แล้วหันมาทักสาวน้อย
ที่เธอติดใจจนต้องโพสต์รูปลงโซเชียลมีเดียส่วนตัว

“คุณเชอลีนก็สวยค่ะ...” ถึงแม้ชุดนี้จะสั้นไปหน่อยก็เถอะนะคะ
นิชาเอ่ยชม แต่ไม่ได้พูดประโยคหลังออกไป

“แหม...เล่นชมกันเองแบบนี้ก็เขินแยม” คุณหนูไฮโซหัวเราะร่วน
“แล้วนี่มายืนทำอะไรกันข้างนอกคะ นี่ถ้าเชอลีนไม่ออกมาเข้าห้องน้ำ
ก็คงไม่เจอกัน” เชอลีนทำปากยื่นแล้วเอื้อมมือมาดึงแก้มย้วยๆ ของ
หนูแสนดีเบาๆ อย่างมันเขี้ยว

“รอ...ช่วย” เด็กหญิงตัวน้อยตอบ

“แเมอรออยู่ข้างในแล้วลูก มา...เดี๋ยวนำพาเข้าไป” คุณหนูไฮโซ

ยื่นมือมาจับจูงแขนน้อยๆ ของแม่นางฟ้าตัวเล็ก “ให้แสนดีเข้าไปข้างใน
พร้อมเซอลีนนะคะพีนิซา” เซอลีนเงยหน้าถามคนเป็นแม่เมื่อเห็นหน้า
เด็กหญิงตัวน้อยมองหน้าคุณแม่เป็นเชิงขออนุญาต

“โอเคคะ อย่าติดกับน้ำเซอลีนนะคะแสนดี ขอคุณแม่โทรศัพท์
ก่อน เดี่ยวคุณแม่จะตามเข้าไป” นิซาพยักหน้าอย่างสนใจ ก่อนจะ
ส่งนางฟ้าตัวน้อย

“ไม่ติดค่ะ...มาสิ” เด็กหญิงแสนดีพยักหน้าหงิกๆ รับคำสั่งอย่าง
รู้งาน

“อริยา...น่ารักจัง” เซอลีนร้องออกมาเบาๆ อย่างถูกใจท่าทาง
น่ารักของเด็กหญิง แล้วจูงกันไปเข้างาน และไม่ลืมยิ้มกับแม่ของ
เด็กหญิง “ตามมานะคะพีนิซา”

“คะ...เดี๋ยวตามเข้าไป” นิซาพยักหน้ารับ รอจนเซอลีนจูงลูกสาว
เข้าไปพ้นสายตาแล้วจึงต่อสายหาคนเป็นที่ต่อ

ดีไซเนอร์คนเก่งที่ตอนนี้กำลังเผชิญหน้ากับใครบางคน
ที่เขาไม่คาดคิดว่าจะเจอยืนหนึ่งไม่แสดงอาการใดๆ ทั้งสิ้น แม้โทรศัพท์
ในมือจะสั่นไม่หยุดก็ตาม

“คาร์ลจ๊ะ นี่ฉานิน เพื่อนของเซอลีนที่แม่เล่าให้ฟัง” คุณหญิง
เพ็ญแขแนะนำ โบหน้างามแต่มีรอยยิ้มด้วยความสุขตลอดเวลา

“ยินดีที่ได้รู้จักอย่างเป็นทางการครับ” คาร์ลเอ่ยด้วยเสียงนิ่งๆ
เหมือนโบหน้า แต่ดวงตามีแววแข็งกร้าว

“เช่นกันครับ ได้ยินชื่อมานาน ไม่คิดว่าจะได้เจอคุณที่งานการ
กุศลแบบนี้” ฉานินตอบโต้ด้วยเสียงนิ่งไม่ต่างกัน

“ปกติผมไม่ค่อยจะออกงานแบบนี้หรอกครับ แต่พอดีคุณแม่
ท่านบังคับ” คาร์ลเล่าด้วยท่าทีที่แสสร้งเป็นปกติ

“ถ้าไม่บังคับก็ไม่มาหรอก เราน่ะตาคาร์ล” คุณหญิงเพ็ญแข

พูดอย่างแง่จน “ก็เป็นเสียอย่างนี้เลยไม่ค่อยมีใครรู้ว่าน่าจะมีลูกชาย
กับเขาด้วย” ท่านปรารภ

“ครับ ผมก็ไม่ทราบที่ท่านมีลูกชาย เพิ่งทราบก็วันนี้” ฉานิน
หันไปบอกคุณหญิงเพ็ญแข “เขอลิ้นก็ไม่เคยบอกว่ามีพี่ชาย”

“รายนั้นน่าจะอย่าได้คาดหวังอะไรด้วยเลยลูก” คุณหญิงเพ็ญแข
หัวเราะร่วน “แต่ไม่ก่อเรื่องน้ำก็ดีใจแล้ว”

“คงเพราะผมไม่ได้ใช้ชื่อไทยด้วยมังครับ เลยไม่มีใครรู้” คาร์ลว่า

“คงจะอย่างนั้นครับ” ฉานินรับค่าน้อยๆ ไม่อยากจะสนทนา
พาที่ให้มากความ ขณะที่หัวใจเขาแทบจะเด็นออกมานอกอกเพราะ
ความกลัว กลัวว่าชายตรงหน้าจะได้เจอกับน้องสาวของเขา “ฉันผม
ขอตัวนะครับ พอดีต้องโทรศัพท์ทีนิดหน่อย”

“ไปเถอะจ้ะ เตียวน้ำก็จะไปคุยกับแขกคนอื่นเหมือนกัน”

คุณหญิงเพ็ญแขพยักหน้ารับ

“ครับคุณน้ำ” ฉานินพูดแล้วหมุนตัวออกจากกลุ่มสนทนาเมื่อ
มีแขกที่เขาไม่รู้จักมาร่ววมวง

“ยายนิชา...อย่าเพิ่งเข้ามานะ” ฉานินพิมพ์แล้วกดโทร. หา
น้องสาวจนมือเป็นระวิง

“รับสิ...” ฉานินบ่นพิมพ์เมื่อปลายสายไม่มีกรตอบรับ ขวัญ
ที่เสียอยู่เมื่อครู่ตอนนี้แทบจะกระเจิงไปแล้ว

“ช่วย!” เสียงเล็กๆ อันคุ้นเคยที่ดังขึ้นทำเอาใจคนโดนเรียก
หล่นไปอยู่ที่ตาตุ่ม

“แสนดี” ฉานินเรียกชื่อหลานสาวที่วิ่งตุงๆ เข้ามาหาอย่างดีใจ
แล้วกระโดดเข้าในอ้อมกอดที่รอรับอย่างไม่ลังเล “เข้ามาได้ยังงี้ลูก
แล้วแม่ไปไหน” ฉานินถามเสียงตืดจะแข็ง

“แสนดีมากับฉันเองแหมอร์ พี่นิชาบอกว่าจะตามเข้ามาที่หลัง”
คุณหนูเขอลิ้นแย่งสาวน้อยพูดหน้าตาเฉย ส่วนคนโดนแย่งพูดนั้นแค่

พยักหน้าหนึ่งกู่

“นั่งเซอลีน” ฌานินเอ่ยลอดไรฟัน แล้วเหลือบมองคาร์ลที่เขา
สนทนาด้วยเมื่อครู่ เห็นว่าอีกฝ่ายไม่ได้มองมาที่ตนเองกับหลานสาว
ก็เบาใจ “เดี๋ยวบ้ำไปส่งบ้านนะแสนดี”

“อะไรนะ กลับบ้านนั้นหรือ แสนดีเพิ่งมาถึงเองนะ พี่ณิชายัง
ไม่ได้เข้ามาเลย” เซอลีนถามเสียงหลง

“แสนดีต้องกลับบ้านแล้ว” ฌานินบอกแค่นั้นแล้วรวบหลานสาว
ขึ้นอุ้มก่อนเดินออกไปทันที

“จะบ้ำหรือเมอร์ จะกลับง่าย ๆ แบบนี้ได้ยังไง” เซอลีนรั้งแขน
เพื่อนรุ่นพี่ไว้ขณะถามอย่างเอาเรื่อง

“ปล่อย เซอลีน ฉันจะกลับแล้ว” ฌานินกระซิบลอดไรฟัน
ไม่ยอมทำให้ตัวเองเป็นที่สนใจแม้แต่นิด แล้วเหลือบมองไปที่คาร์ล
เป็นระยะ

“กลับได้ยังไง งานประมุขยังไม่ได้เริ่มเลยนะ” คุณหนูไฮโซบอก
เสียงแข็ง ไม่ยอมปล่อยให้เพื่อนรุ่นพี่ไปง่ายๆ

“ปล่อยฉันนะ นั่งเซอลีน” ฌานินกัดฟันบอก จ้องคนรั้งแขน
อย่างเอาเรื่อง

“ฝันหะ อยู่ดีๆ จะเดินออกไปง่ายๆ ได้ไง งานยังไม่เลิกเลยนะ”

“นั่งบ้ำนี่! ฉันบอกจะกลับก็คือจะกลับสิยะ”

“ไม่!” คุณหนูไฮโซตอกกลับ

“ช่วย...แสน...ดีเจ็บ” เด็กหญิงตัวน้อยเบ้หน้าบอบบ้าที่ออกแรง
รัดเธอไว้แน่นจนหายใจแทบไม่ออก

“ขอโทษลูก” ทันทีที่หลานบอก ฌานินก็ผ่นอ้อมแขนลง “เรา
ไปหาแม่กันนะ ให้แม่พากลับบ้าน”

“ไม่ต้องเลยนะเมอร์ ฉันไม่ยอมหรอก” เซอลีนดัดคอ

“คิดว่าฉันจะฟังแกก็เอาสิ” ฌานินเช่นเขี้ยว

“แม่คะ แม่...เดออร์จะกลับแล้วนะคะ” เมื่อเห็นว่าตนกำลังจะเพลิงพล้ำ คุณหนูไฮโซจึงทิ้งไฟไปสุดท้ายด้วยการตะโกนเรียกมารดาที่อยู่อีกฝั่งของงานเลี้ยง

“นั่งเซอลีน!” ฌานินอุทานลั่นอย่างไม่อยากจะเชื่อ เขาไม่น่าลืมเลยว่านั่งเด็กนี้มีลูกบ้านหน้าด้านกว่าใครทุกคนที่เขาเคยเจอมา แล้วก็แทบจะเป็นลมเมื่อเหลือบเห็นคาร์ลที่ยืนเคียงข้างคุณหญิงเพ็ญแขและมองตรงมาที่พวกเขา ชายหนุ่มมีท่าทีเย็นชาและแววตาที่อ่านไม่ออก

“แม่คะ! แม่...เดออร์จะกลับแล้วนะคะ” เสียงตะโกนลั่นที่ดังไปทั่วทั้งงานทำเอาแขกเหรื่อหันขวับไปมองที่ต้นเสียง รวมทั้งกลุ่มของเจ้าภาพที่กำลังสนทนากันอยู่

“นั่นหนูแสนดีนี่ แล้วเซอลีนตะโกนดังขนาดนั้นทำไม” คุณหญิงเพ็ญแขบ่นพอเป็นพิธี แล้วหันไปบอกลาแขกที่กำลังสนทนาด้วยเมื่อครู่ “ขอตัวก่อนนะคะ”

“ตามสบายครับ”

“ชอบคุณคะ มา...ตาคาร์ล มารู้จักสาวน้อยขวัญใจเซอลีนเขาหน่อย” คุณหญิงเพ็ญแขหันไปสะกิดลูกชายที่ยืนนิ่ง โดยไม่รู้เลยว่าตอนนี้ก้อนเนื้อในอกข้างซ้ายของลูกชายเต้นแรงจนแทบจะเด็นออกมาออกอก

“ครับแม่” คาร์ลรับเสียงแผ่วแล้วสูดหายใจเข้าปอดเพื่อเรียกสติที่กำลังจะกระเจิดกระเจิงเพราะเด็กหญิงตัวน้อยที่เขาเฝ้ามองมาหลายวัน “ผมต้องทำตัวไงครับแม่” ซีอีโอหนุ่มถาม ทำเอามารดาเลิกคิ้วก่อนหัวเราะ

“อะไรกันลูก ไม่ชอบเด็กขนาดนั้นเลยหรือ”

“เปล่าครับ ผมแค่ไม่อยากทำให้แก่แล้วผม” คาร์ลตอบทันควันด้วยสีหน้าห้วนๆ จนคุณหญิงเพ็ญแขแปลกใจ

‘นี่ลูกชายของเราทำทำราวกับจะได้เจอสาวครั้งแรกอย่างนี้นะ’

“ถ้าลูกไม่อยากไปก็ไม่ต้องไปก็ได้นะลูก” คุณหญิงเพ็ญแขเสนอทันทีที่เหลือบเห็นเรื่องที่โรมมของลูกชาย “นี่ตาคาร์ลเป็นอะไร โรคกลัวเด็กนั่นหรือ”

“ไม่ครับแม่ ผมอยากไป” คาร์ลบอกเสียงขึงขัง

คุณหญิงเพ็ญแขมองท่าทางของลูกชายจนแน่ใจว่าคาร์ลโอเคแล้วจริงๆ จึงเร่งฝีเท้าไปหาลูกสาวที่กำลังชูดกระซากับเพื่อนรุ่นพี่ ทั้งที่ในอ้อมแขนฉานินมีเด็กหญิงตัวน้อยอยู่ด้วย

“มีเรื่องอะไรกันลูก!” คุณหญิงเพ็ญแขเอ่ยถามเสียงนุ่มเมื่อเดินมาถึงตัวคนทั้งสอง

“แฉอริสึคะแม่ บอกว่าจะพาน้องแสนดีกลับ” เซอลีนฟ้องทันที

“ทำไมล่ะลูก รีบไปไหนกันหรือ” คุณหญิงเพ็ญแขถามอย่างตกใจ

“เอ่อ แสนดีไม่ค่อยชินกับงานแบบนี้เท่าไหร่นะครับ ไม่อยากให้แก่อึดอัด” ฉานินโกหก แล้วก็ใจหายวาบเมื่อสบตากับคาร์ลที่จ้องเขม็งมาที่หลานสาวในอ้อมแขน

“ไม่จริงหรอก น้องแสนดียังไม่ได้พูดอะไรสักคำเลย” เซอลีนขัด

“เซอลีนลูก...” คุณหญิงเพ็ญแขปรามลูกสาว เพราะเห็นแววตาวาดหวังของดีเซเนอรรุ่นลูกแล้วก็สงสาร แต่ความอยากให้ทั้งสองอยู่ร่วมงานก็มีมากกว่าความสงสารอยู่ดี “แสนดี หนูไม่ชอบงานนี้หรือจ๊ะ” คุณหญิงเพ็ญแขถามคนตัวเล็กอย่างเอ็นดู “ยายมีขนมเยาะเยะเลยนะ อยากลองกินมั๊ยจ๊ะ”

คุณหญิงเพ็ญแขหลอกล่อสาวน้อยที่มีท่าทางลังเล ไม่ยอมตอบคำถามท่าน เอาแต่จ้องมองผู้เป็นป้าอย่างขอความเห็น แล้วก็ได้ผลเมื่อสาวน้อยยิ้มแฉ่งแล้วพยักหน้าหงึกๆ ทันทีที่ได้ยินคำว่าขนม

“กิน...ขนม ขนม” หนูแสนดีดีดลงจากอ้อมแขนฉานินทันที

“แสนดีลูก...ไม่เอา ไม่กิน” ฉานินดูหลานสาวเบาๆ เห็นที่ต้องให้ณิชาสอนเรื่องการหลอกล่อของผู้ใหญ่เสียแล้ว แล้วก็ได้ผลเมื่อโดนดุด้วยเสียงแข็งๆ เด็กหญิงตัวน้อยก็มีท่าที่สลดทันตา

“ทำไมคุณต้องดุแกด้วย” คาร์ลพูดเสียงหัวนัจดอย่างไม่พอใจ แม้ว่าเขาจะไม่เข้าใจบทสนทนาภาษาไทยก่อนหน้านี้ แต่ก็พอจะรู้ว่าเกิดอะไรขึ้น อารมณ์ไม่พอใจตอนที่รู้ว่าชายตรงหน้าพยายามไม่ให้สาวน้อยเจอเขานั้นแทบจะกลายเป็นเศษผง เมื่อได้ยินฉานินเอ่ยกับเด็กหญิงด้วยเสียงแข็งๆ แล้วเด็กหญิงก็มีสีหน้าหมองไป ทั้งที่ก่อนหน้านี้มันยังดีจนจะลงจากอ้อมแขนของดีไซเนอร์หนุ่มอย่างดีอกดีใจอยู่แท้ๆ

“ใช่ จะไปดุน้องแสนดีทำไมกัน” เซอลีนสนับสนุน “มาหานานะแสนดี เดี่ยวน่าจะคนสวยใจดีคนนี้จะพาไปกินขนมอร่อยๆ เอง” เซอลีนทำท่าจะเข้าไปแย่งสาวน้อยมาอ้อมเอง แต่ฉานินไม่มีทีท่าจะยอมง่าย

“อย่ามายุ่งนะนั่งเซอลีน” ฉานินกระซิบลอดไรฟัน

“ไม่ ปล่อยแสนดีมาให้ฉันเดี๋ยวนี้นะ” เซอลีนออกแรงจุดหนูน้อยเข้ามาในอ้อมแขนตัวเอง แล้วสงครามจุดกระซาก็เกิดขึ้น

“ปล่อย...แสนดีจะหามา...แสนดีเจ็บ” เด็กหญิงตัวน้อยแบหน้าปึมจะร้องให้ ทั้งเจ็บและกลัวท่าทางของคนทั้งสอง

“ปล่อยน้องก่อนลูก น้องเจ็บ” คุณหญิงเพ็ญแขเอ่ยห้าม สงสารเด็กหญิงตัวน้อยจับใจ

“คุณน้าบอกแกไม่ได้ยินหรือไงเซอลีน” ฉานินว่า

“แม่บอกแอมอร์ต่างหาก” เซอลีนเถียง แต่ไม่มีใครมีทีท่าว่าจะยอมปล่อยก่อน จนเด็กหญิงตัวน้อยร้องไห้จ้า

“ปล่อยนะ จะดิงกันให้ขาดครึ่งเลยหรือไง เด็กตัวแค่นี้” คาร์ลตวาด เข้าไปร่วมวงยื้อแย่งเด็กหญิงอีกคนเพราะทนมองอยู่เฉยๆ ไม่ไหว

“อย่ามาจับหลานสาวผมนะ” ฉานินตวาดเสียงดัง แสนดีก็ร้องไห้หนักขึ้นเพราะตกใจ

“แกจะตะโกนทำไมซะ แสนดีตกใจหมดแล้ว!” เซอสินตำหนิเสียงดังไม่ต่างกัน

“หุบปากไปทั้งสองคนนั่นแหละ! จะแหกปากทำไม” คาร์ลตะโกนใส่คนทั้งสอง ลืมสติเกิดไปว่าน้ำเสียงดุๆ ของเขาทำให้เด็กหญิงตัวน้อยทำบ่น้ำตาแตก

“มามี...แซน...ดีจะหามามี ฮือๆ...มามี...ฮือ...แซน...ดีกลัว...ฮือ...” เด็กหญิงตัวน้อยน้ำตานองหน้า ร้องเรียกหาแม่อย่างน่าสงสาร แต่ก็ไม่มีความคิดจะปล่อยมือจากหนูน้อย ด้วยความกลัวว่าอีกฝ่ายจะได้ตัวหนูน้อยไป

“ปล่อยน้องก่อนลูก น้องร้องไห้แล้วไม่เห็นหรือไง” คุณหญิงเพ็ญแขบอกคนรุ่นลูกทั้งสามที่ไม่มีที่ท่าจะฟัง

“แซน...ดีจะหามามี...แซน...ดีกลัว...”

“ปล่อยสิวะ! แกร้องไห้ขนาดนี้ไม่แหกตาดูหรือไง!” คาร์ลตวาดเสียงดัง หมดความอดทนกับน้องสาวและดีไซเนอร์ตรงหน้า เมื่อเห็นว่าเด็กหญิงมีท่าทีหวาดกลัวจนตัวสั่น

“คุณก็ปล่อยสิ ผมจะพาแกกลับบ้าน” ฉานินกัดฟันบอก แม้จะสงสารหลานสาว แต่ก็ปล่อยให้สองคนนี้ได้ตัวแสนดีไปไม่ได้

“ฝันไปเถอะ!” สองศรีพี่น้องตะโกนพร้อมกันและออกแรงยื้อแย่งไม่หยุด

คุณแม่ยังสาวเดินเข้ามาในงานอย่างห้วนๆ แล้วก็ต้องแปลกใจเมื่อแขกหรือในงานล้อมวงกันอยู่ แต่เธอไม่ได้ใส่ใจอะไรมากนักอยากจะทำตัวพี่ชายแล้วคุยกันให้รู้เรื่องเสียก่อน

“มามี...ฮือ...แซนดีกลัว”

หญิงสาวที่กำลังกวาดตามองหาพี่ชายชะงักก็เมื่อได้ยินเสียงร้องไห้จ้าของลูกสาวตัวน้อย

“แสนดี!” ณิชารู้ใจหายวาบแล้วหันรีหันขวางมองหาลูกสาว

แต่ก็ไม่เห็น

“ฮือ...มามี”

“แสนดี! อยู่ไหนลูก” นิชาตะโกนลั่นพลางวิ่งตามหาต้นเสียง

“มามี! มามี!” เด็กหญิงตอบกลับมาทันทีที่ได้ยินแม่เรียก

“แสนดีค่ะ!” นิชาฝ่าวงล้อมของแขกทั้งงานเข้าไปตามเสียงของลูกสาว

“มามี...แซน...ดีกลัว...มามี!” เด็กหญิงตัวน้อยยกกรีดร้องจนหัวใจคนเป็นแม่แทบหยุดเต้น

“ไม่ต้องกลัวนะคะ มามีมาแล้ว” นิชาตะโกนปลอบลูกสาว ทั้งที่ยังไม่เห็นตัว

“มามี...มามี...ฮือ”

“ทำบ้าอะไรกัน!” นิชาถลาเข้าไปกลางวงล้อมของคนที่กำลังยื้อแย่งลูกสาวของเธออย่างเอาเป็นเอาตายด้วยความโมโหจนควันออกหู ในที่สุดก็อุ้มลูกน้อยออกมาจากคนกลุ่มนั้นได้สำเร็จ “ไม่เป็นไรแล้วนะลูก มามีอยู่ที่นี่แล้วนะคะ” นิชาปลอบร่างเล็กที่ร้องไห้จ้าในอ้อมแขน

“มามี...แซนดีกลัว” เด็กหญิงตัวน้อยมองหน้ามารดาอย่างหวาดกลัวแล้วกอดคอมารดาแน่น

“ฮู้...แม่อยู่ที่นี่แล้วลูก...แม่อยู่ที่นี่แล้ว” นิชาโยกตัวหนูน้อยอย่างปลอบขวัญ

“แซนดีกลัว...มามี” เด็กน้อยบอกเสียงละอื้น ไม่หยุดร้องไห้ง่าย ๆ

“แม่รู้ค่ะลูก...แม่รู้...คุณแม่ขอโทษนะ” นิชาจูบขมับของลูกสาวติด ๆ กันหลายครั้ง “แม่อยู่ที่นี่แล้วนะคะ”

“มากับน้ำลูก อยู่ตรงนี้น้องคงไม่หายกลัว” คุณหญิงเพ็ญแขเอื้อมมือไปแตะแขนนิชาให้เดินไปที่โต๊ะวีไอพีของงาน โดยไม่ลืมส่ง

สายตาคาดโทษไปยังคนรุ่นลูกทั้งสามที่ยืนทำหน้าที่หน้าจืดเจี้ยนอยู่ไม่ไกล

“โอ๊ยๆ อย่าน้องให้หน้าลูก” คุณหญิงเพ็ญแขเอ่ยพลอบเด็กหญิงตัวน้อยทันทีที่มีโอกาส

“คุณนำไปเคลียร์งานเถอะค่ะ คุณทำอะไรจะวุ่นวายกันใหญ่แล้ว ไม่ต้องห่วงแสนดีหรอกค่ะ” นิษาเงยหน้าบอกเจ้าของงานทันทีที่นั่งลงบนเก้าอี้

“ไม่ได้หรอกลูก แยกในงานเรามีแต่คนโต จะเคลียร์ตอนไหนก็ได้ แสนดีตัวแค่นี้ต้องรีบพลอบ” คุณหญิงเพ็ญแขบอกแล้วล้วงทิชชูในกระเป๋าราคาแพงมาเช็ดน้ำตาให้เด็กหญิง

“ขอโทษคุณน้ำด้วยนะค่ะที่แสนดีทำให้งานวุ่นวาย” นิษาเอ่ยขอโทษแล้วรับทิชชูทั้งซองมาเช็ดหน้าเช็ดตาให้ลูกสาวด้วยตัวเอง

“น้ำลืต้องขอโทษ เพราะยายเซอลีนแท้ๆ เลยที่ทำให้แสนดีร้องไห้ขนาดนี้” คุณหญิงเพ็ญแขเพิ่มพ้ออย่างไม่ชอบใจ

นิษาได้แต่ยิ้มแก้มๆ แล้วพลอบลูกสาวที่ยังสะอื้นอยู่

“เพราะแกแท้ๆ เลยนั่งเซอลีน หลานฉันถึงได้ร้องไห้ขนาดนั้น” ฉานินจัดการกับเพื่อนรุ่นน้องทันทีที่น้องสาวอุ้มแสนดีออกไปจากวงล้อม

“อะไรละ ถ้าแอมอร์ปล่อยตั้งแต่แรก น้องแสนดีก็ไม่ร้องขนาดนั้นหรอก” คุณหนูไฮโซบ้วนความผิด

“นี่แกว่าฉันหรือนั่งเซอลีน” ฉานินแหง

“ก็ไซ้ล่ะสิ แอมอร์นี่ไม่มีเหตุผล! อยู่ดีๆ ก็จะมากลับบ้าน”

“มีไม่มีมันก็เรื่องของฉัน แกยุ่งอะไรด้วย!” ฉานินไม่ยอมแพ้ ‘เหตุผลก็คือพี่แกที่ยืนหัวโตอยู่นี่ไงล่ะยะ’

“เลิกกัดกันซักที ไม่เห็นหรือไงว่าเรามองกันหมดแล้ว” คาร์ล กัดฟันบอกอย่างหมดความอดทน

“อยากมองก็มองไปสิ ไม่อาย ใครจะทำไม” คุณหนูไฮโซเช็ดหน้า

ตอบพี่ชายด้วยท่าทางกวนประสาท

“เซอลีน...” คาร์ลกัดฟัน

“ด้านจริงๆ นะแก นิ่งเซอลีน” ฉานินว่า

“เคลวิน! ใช้เคลวินจริงๆ ด้วย แพทคิดแล้วเชื่อว่าจะได้เจอคุณ
ที่นี่” นางแบบสาวสวมชุดรัดรูปเก๋งามตะโกนเสียงดังแล้วปริมาหา
ชายหนุ่มที่ยืนนั่งอยู่ในวงสนทนา “ดีใจจริงๆ ที่เจอคุณ” นางแบบสาว
ทำท่าดีอกดีใจแล้วเข้าไปคล้องแขนคาร์ลอย่างแนบเนียน ทำเอาเพื่อน
ต่างเพศที่เมื่อครู่ทะเลาะกันราวกับจะฆ่าจะแกงขยับเข้าหากันโดย
อัตโนมัติ

“ร้ายนะนี่” ฉานินมองนางแบบตรงหน้าอย่างประหม่นแล้ว
กระซิบบอกเซอลีนเบาๆ

“แต่่งตัวอย่างกับจะมาอ่อยใคร” เซอลีนเบ้าปากอย่างไม่ชอบใจ
ทำเอาฉานินหันขวับ

“ไม่ดูตัวเองเลยนะนี่เซอลีน”

“นี่แกอยู่ฝั่งฉันหรือเปล่าแอมอร์!” เซอลีนกระแง้ากระงอด

“ช่วยปล่อยแขนด้วยครับ” คาร์ลเอ่ยเสียงนิ่งๆ พยายามข่ม
อารมณ์ไม่พอใจที่หญิงสาวตรงหน้าแสดงท่าที่สนิทสนมจนเกินงาม

“อู๊...ขอโทษค่ะ แพทลื้มตัว” นางแบบสาวบอกแล้วรีบปลดมือ
ออกจากท่านแขนกำยำอย่างจำใจ

“ตั้งใจละสิไม่ว่า...” เซอลีนพุดใส่เสียงค่อนข้างดัง

“อ้าว...น้องเซอลีน มางานการกุศลกับเขาด้วยหรือคะ” นางแบบ
สาวถามอย่างเสแสร้ง

ฉานินเลิกคิ้วน้อยๆ ด้วยความแปลกใจ “นึ่งแพทนี่สงสัยยังไม่
รู้จักพิษสงของยายเซอลีนดี”

“โทษทีค่ะ พอดีไม่มีพี่สาว แล้วที่มางานการกุศลได้นี้เพราะว่า
แม่เป็นเจ้าของงานค่ะ” ไฮโซสาวเซ็ดหน้าตอบ “แล้วคุณแพทล่ะคะ

ไม่ทราบว่ามีร่วมงานได้อย่างไร ไม่ต้องไปร่วมงานประจำปีของกรมที่ดิน
หรือหหรือคะ” เซอลีนตอกกลับ เพราะรู้ว่าคนตรงหน้าพยายามถีบ
ตัวเองจากลูกสาวนายหน้าค้าที่ดินมาเป็นไฮโซเทียบชั้นกับตัวเอง เธอจะ
...เร็วไปสิบชาติ ยายคุณหนูนายหน้า

“ไม่คะ แพทไม่เคยไปงานแบบนั้น” คุณหนูนายหน้ากัดฟันตอบ
ดูก็รู้ว่าโกรธแค่ไหน

นี่ละหน้าความน่ากลัวของสังคมไฮโซ ฅมานินสายหน้าในใจ

“อ้อ งั้นหรือคะ” เซอลีนกระแทกเสียงใส่อย่างหมั่นไส้

“พอน่าเซอลีน” ฅมานินปรามเพื่อนรุ่นน้องที่ทำท่าจะไม่ยอม
เลิกร่าง่ายๆ พลางเปลี่ยนเรื่อง “แล้วนี่คุณแพทมาได้ยังไงล่ะครับ”

“แพทพบกับเพื่อนนะคะ กะว่าจะมาคุยกับคุณเคลวินให้คุณพ้อ
นะคะ” แพทบอกยิ้มๆ ขณะเหลือบมองคาร์ลที่ไม่ได้สนใจตนแม้แต่น้อย
“ว่ายังไงคะคุณคาร์ล เรื่องที่...”

“คุณกับผมไม่ได้สนิทกันจนเรียกชื่อเล่นได้ แล้วนี่ก็ไม่ใช้เวลา
มาคุยเรื่องที่ดินของพ่อคุณ ถ้าอยากจะคุยก็นัดกับเลขาฯ ผม” ชายหนุ่ม
บอกเสียงห้วนแล้วหมุนตัวเดินหนีไป ทิ้งให้คนถามอ้าปากพะงาบๆ
อย่างอับอาย

“อูย...อายจัง” เซอลีนพูดลอยๆ แต่ไม่ต้องบอกก็รู้ว่าเธอตั้งใจ
จะพูดกระทบใคร “อย่างนี้แหละน้ำ...คนเรา”

“พอได้แล้วน่าเซอลีน” ฅมานินสะกิดเพื่อนรุ่นน้อง แม้ใจจริง
จะอยากตามคาร์ลออกไป แต่ก็ไม่อาจจะทิ้งให้คนใจร้อนอย่างเซอลีน
อยู่กับคนที่ไม่ถูกกันตั้งแต่ครั้งแรกที่เจอหน้าได้

“เฮอะ พอกก็ได้ ไปหาพี่ณิชากันเถอะแอมอร์ อยู่นี้นานๆ มีหวังได้
กว่านชื่อที่กันพอดี” เซอลีนคล้องแขนเพื่อนรุ่นพี่แล้วสะบัดหน้าหนี
นางแบบสาวด้วยท่าทางรังเกียจอย่างเห็นได้ชัด

“เข็ดหน้าด้านๆ ของแกต่อไปเถอะ สักวันแกจะต้องเรียกฉันว่า

พี่สะใภ้!” แพทกัดฟันกรอดอย่างโมโห

ผู้บริหารหนุ่มก้าวอย่างมั่นคงตรงไปยังหญิงสาวที่สวม
กระโปรงตัวสวยที่อยู่อีกฟากของห้อง ไม่ห่างกันนั้นเป็นคุณแม่ของเขา
ที่นั่งชันน้ำตาให้เด็กหญิงตัวน้อย แต่คาร์ลยังไปไม่ถึงโต๊ะ หญิงสาว
ก็อุ้มลูกน้อยออกไปเสียก่อน

“ตาคาร์ล มานั่งกับแม่สิ” คุณหญิงเพ็ญแขร้องเรียกลูกชาย
ที่กำลังจะหมุนตัวไปอีกทาง

“เออ...แม่ครับ ผม...” คาร์ลอีกอึก มองมารดาสลับกับหลัง
เนียนๆ ของคนที่เดินออกไป เพราะกลัวจะคลาดสายตา

“มานี่ มาคุยกับแม่ก่อน อีกประเดี๋ยวน้องแสนดีก็จะกลับมา
แล้ว” คุณหญิงเพ็ญแขบอกเสียงแข็ง จ้องหน้าลูกชายอย่างเอาเรื่อง

“ครับแม่” คาร์ลรับคำแล้วเดินมานั่งที่เก้าอี้ข้างมารดาอย่าง
หมดทางเลือก

“เป็นอะไรไปลูก วันนี้เราแปลกๆ ไปนะ” คุณหญิงเพ็ญแขเอ่ย
ถามลูกชาย

“ผมหรือครับ แปลกยังไงหรือครับแม่” คาร์ลเลิกคิ้วน้อยๆ อย่าง
แปลกใจ ไม่คิดว่ามารดาของตนจะช่างสังเกตมากขนาดนี้ หรือเขา
แสดงออกมากไป

“ไม่รู้สิจ๊ะ เราทำทำตึ๊งๆ ยังไงไม่รู้”

“ตึ๊งอะไรล่ะครับ”

“นั่นแหละที่แม่สงสัย เราตึ๊งอะไรจะคาร์ล บอกแม่ได้มั๊ย”
คุณหญิงเพ็ญแขเอ่ยถามเสียงนุ่ม

“ไม่มีอะไรครับแม่ ผมปกติดี” คาร์ลบอกเสียงนิ่งๆ พยายาม
ซ่อนความตื่นเต้นไว้ให้มืดซิดที่สุด

“เอาเถอะลูก แม่ไม่เข้าชี้เราแล้วก็ได้” คุณหญิงเพ็ญแขบอก

อย่างนี้แปลก “แล้วตอนเปิดงานขึ้นเวทีพร้อมแม่ด้วยละ”

“อย่าเลยครับแม่ ผมไม่ค่อยชอบ” คาร์ลบอกปิด

“ได้ยังไงกันลูก มาถึงขนาดนี้แล้ว”

“ไม่ละครับแม่ แล้วนี่ตัวเล็กไปไหนเสียละครับ” คาร์ลยืนยันแล้ว

ถามหาเด็กหญิงตัวน้อย

“แม่เขาพาไปเข้าห้องน้ำนะ เห็นว่าจะแวะตักอาหารมาด้วย”

คุณหญิงเพ็ญแซตอบ “เด็กอะไรไม่รู้...น่ารักน่าเอ็นดู แถมยังเลี้ยงง่าย อีกต่างหาก เห็นร่องให้ขนาดนั้นนะ หนูณิชากลอกลอนิดเดียวนี้หยุด ร้องเลย” คนเป็นแม่เอื่อยยิ้มๆ แสดงออกถึงความเอ็นดูอย่างไม่ ปิดบัง

“แม่ชอบหรือครับ”

“ใครล่ะจะไม่ชอบ น่าเอ็นดูเสียขนาดนั้น นี่นะ ถ้าขโมยหนูณิชากลับบ้านได้คงทำไปแล้วละ” คุณหญิงเพ็ญแซพูดเสียงกักหัวเราะ อย่างถูกอกถูกใจ “นั่นไง พุดถึงก็มาพอดี”

คุณหญิงเพ็ญแซยิ้มรับสองแม่ลูกที่จับจูงกันมาที่โต๊ะอย่างน่ารัก โดยที่ในมือของเด็กหญิงยังมีจานใส่ขนม และมีข้างที่ไม่ได้จับจูง ลูกสาวของณิชาก็มีอาหารคาวอย่างละนิดละหน่อย ทว่าทันทีที่ดวงตากลมโตของคุณแม่ยังสาวประสานกับสายตานั้นๆ ชวนชนลูกของซี้ไอ หนุ่ม ก็เหมือนโลกทั้งโลกจะหยุดหมุนไปชั่วขณะ

เพลิง!